

BOGOLJUB

Izhaja vsak mesec. Stane za Jugoslavijo 5 Din., za Primorje 5 lir, za Avstrijo 200 K, za Ameriko 1 dolar. — Naročno in darove sprejema upravništvo, Jugoslov. tiskarna v Ljubljani. — Rokopisi se pošiljajo uredništvu, Leonišče v Ljubljani; doposlali se morajo za vsako nadaljnjo številko do 1. dne prejšnjega mesca.

Koledar za junij 1922.

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. Očeta:
Pravo umevanje pobožnosti do presv. Srca Jezusovega.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostolstva molitve, za vsak dan še važne, nujne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
			Ljublj. škof.	lavant. škof.
1 Četrtek	Juvencij, m.	Pravo češčenje Srca Jezusovega	Ljublj. uršul.	Sv. Anton v Slov. gor.
2 Petek	Marcelin, m.	Razširjenje kralj. bož. na zemlji	Škocjan p. D.	
3 Sobota	Klotilda	Evhar. zveza narodov v Sv. Duhu	Soteska	
4 Nedelja	Binkošti	Da bi bili vsi eno	Škocjan p. T.	Ljutomer
5 Poned.	Bink. pon.	Češčenje sv. Duha	Ježica	
6 Torek	Norbert	Glasniki Srca Jezusovega	Miroapeč	
7 Sreda	† Robert	Sprava med narodi	Planina p. V.	Sv. Jurij na Ščavnici
8 Četrtek	Medard	Vdanost duhovnikov škofu	Grčarica	
9 Petek	† Primož	Posvetitev družin presv. Srcu Jez.	Ajdovec	
10 Sobota	† Marjeta	Duhovski in redovniški poklici	Črni vrh	p. Radg.
11 Nedelja	Sv. Trojica	Vera v božje skrivnosti	Lučine	
12 Poned.	Janez Fak.	Posnemanje čednosti Srca Jezus.	Vrhpolje p. V.	Kapele
13 Torek	Anton Pad.	Francišskani, njihov naraščaj	Stanga	
14 Sreda	Bazilij, s.	Vzhodno menišvo	St. Vid p. Zat.	
15 Četrtek	Sv. Reš. Telo	Češčenje sv. Evharistije	St. Vid p. Lj.	Mala Ned. Veržej
16 Petek	Franc Reg.	Družba Jezusova, njen naraščaj, ljudski misijon	St. Vid p. V.	
17 Sobota	Adolf	Apostolsko delo v Marij. družbah	Topla reber	
18 Nedelja	Marko in Marc.	Sloga med vernimi Slovenci	St. Vid p. C.	Remšnik
19 Poned.	Gervazij. Prot.	Bratovščina presv. Srca Jezus.	Zelimlje	
20 Torek	Silverij, p.	Gorečnost duhovnikov	Preserje	
21 Sreda	Alojzij	Nepokrvarjenost mladine	Kovor	Sv. Ožbalt
22 Četrtek	Ahacij, m.	Duh ljubezni in požrtvovalnosti	Škofja Loka	
23 Petek	Srce Jezusovo	Apostolstvo molitve	Trska	
24 Sobota	Janez Krst.	Zivljenje odpovedi in samozataje	Preska	Sv. Jernej p.R.
25 Nedelja	Viljem	Poravnava razpotij in sovraštev	Zasip	
26 Poned.	Janez in Pavel	Trdovratni grešniki	Vojska	
27 Torek	Hema	Katoliški misijoni v Rusiji	Dragatuš	Šmarje
28 Sreda	Leon II. p.	Naši novomašniki	Črnomelj	
29 Četrtek	Peter in Pavel	Sv. Cerkev in njen poglavar	Ljub. St. Peter	
30 Petek	Spomin Pavla	Umrli. Sprava božjemu Srcu	Radeče	Sv. Jurij ob juž. žel.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Neka Marijina družbenka za dosego redovnega poklica. — Neka oseba za ozdravljenje bolne noge. — Marijina družbenka za zmago skušnjav in dušni mir. — Neka mati svojega slabotnega in bolnega otroka. — Marijin družbenik za zdravje in dosego zaželjenega poklica. — M. P. za dosego neke posebne milosti ter svojo mater, sestro in brate za dosego pravega spoznanja in pa dušnega ter telesnega zdravja. — Marijina družbenka za pomoč božjo v dušnih zadevah sebe, svojega očeta, brate ter bolno sestro. — Vse še ne uslišane prošnje.

ZAHVALE.

F. K. presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomagaj na Brezjah, sv. Jožefu in sv. Antonu za pomoč v hudi stiski in nadlegi. — Marija Jenko sv. Antonu Pad. za ozdravljenje bolne noge ter za zdravje pri živini. — A. S. presvetemu Srcu Jezusovemu in luški Materi božji za ozdravljenje zelo mučne bolezni. —

M. K. presv. Srcu Jezusovemu, Mariji in svetemu Antonu Pad. za dvakratno uslišanje in pomoč iz hude stiske. — M. P. Mariji Pomocnici na Brezjah in sv. Antonu Pad. za ozdravljenje sina-duhovnika. — Marija Golob svetemu Antonu Pad. za najdeno dragocenost. — Janez Vrabčič Materi božji, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za ozdravljenje. — M. S. najsv. Srcema, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za uslišanje in pomoč v več zadevah. — Marija Grdadolnik prebl. Devici Mariji, sv. Frančišku Ksav. in sv. Antonu Pad. za uslišano prošnjo. — Frančiška Brilej presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu in sv. Antonu Pad. za ozdravljenje. — Marija Grobin presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji, sv. Jožefu in sv. Antonu za zboljšano zdravje in za dušno pomoč. — Ana Šolar žalostni Materi božji in vernim dušam v vica za uslišanje v zelo važni zadevi. — Dekle iz Smartna pri Litiji presv. Srcu Jezusovemu in Devici Mariji za uslišano prošnjo v bridkih dneh.

BOGOLJUB

Moški — na plan!

Blagor možu, ki nosi jarem
Gospodov od svoje mladosti!
Jerem. pesmi 3, 26.

Možu! Gotovo tudi ženi blagor, če nosi jarem Gospodov od mladosti; to se pravi: če celo življenje, tudi vso mladost svojo Bogu posveti in zanj živi! Toda sv. pismo gotovo ne poudarja brez vzroka: Blagor možu! Blagor mu, če tako dela! Blagor mladeniču, če v mladih letih ubere pravo pot skozi življenje in nikoli od nje ne odstopi! Blagor, blagor! Blagor fantu, ki svojo mladost preživi pošteno, čisto, pobožno! Kolikor več se jih v teh letih pokvari, zaide, zgubi na pota razuzdanosti, toliko bolj blagor tistim, ki se ohranijo na pravem potu: na potu poštenja, nedolžnosti, pobožnosti! In blagor možu, ki se lahko z zadovoljnostjo ozira nazaj na svojo mladost! »Človek, vajen svoje poti od mladosti, tudi v starosti od nje ne odstopi!« Kdor je bil že mlad pameten, gotovo v starosti ne bo postal nespameten; preživel bo celo življenje dobro, pošteno, pobožno! Blagor mu!

Da, žene in dekleta imamo radi, če so dobre in pobožne; veseli smo jih! Če so pa možje in fantje taki, smo pa še bolj veselil Verni možje, poštene in pobožni fantje — to so naše posebno veselje, naš ponos! — V »Rožici s Krasa« imate v zor takega fanta, kakršnih bi si želeli imeti več. Taki fantje — to bi bil ponos in sreča naše domovine! Fantje slovenski, uprite oči v ta vzor in skušajte biti njemu podobni!

Takih fantov, takih mož si pa moramo vzgojiti! Zato se moramo za može in fante bolj pobriniti, da bodo tudi živeli lepo pobožno življenje!

Shod na binkoštni ponedeljek v Ljubljani ima najprej služiti temu namenu. S tem shodom se mora začeti nova doba delovanja za versko vzgojo našega moštva. Na shodu hočemo napraviti kar cel načrt, kako bi se dali moški bolj pridobiti za pobožno življenje. Premišljajte o tem in kdor ve kaj dobrega svetovati, naj na shodu pové. Potem bomo načrt tudi objavili.

Predvsem pa na shod pridite! Najprej vsi družbeniki, potem tudi drugi dobri mladeniči in možje! Od vseh strani! Iz vsake fare! Od blizu in daleč! — Ne pozabite zastave, če jo imate!

Na Binkoštno nedeljo imate še čas poagitirati. Sveti Duh naj vas razsvetli, njegov ogenj naj vas razvname!

Natančno ob pol devetih morate biti vsi v nunski (uršulinski) cerkvi! — Za v ponedeljek zvečer se je program toliko spremenil, da ne bomo imeli ta večer v Ljubljani nobenega sestanka več, ampak se odpeljemo z večernim vlakom (ob 1½7.) takoj na Brezje. (Torej ne na Šmarno goro; gori bi ne bilo lahko mogoče prenočiti, na Brezjah bo ložje.) Na Brezjah bo slovesen sprejem in slovesen vhod v Marijino svetišče, kratek nagovor, pete litanije in petje ter spovedovanje. Drugo jutro ob šestih bo pridigal g. dr. Jeršič, nato slovesna sveta maša. Če bo kaj govornikov, bo lahko po maši pred cerkvijo zborovanje.

Zdaj pa, verni mladeniči in možje, na noge! Pokažite, da nebes nočete prepustiti samo ženskam — katerim jih seveda tudi privoščimo — ampak da jih hočete tudi vi s silo svoje gorečnosti potegniti nase!

Danes, ko slišite njegov glas, ne zakrknite svojih src!

Psalm 94.

Ali se še spominjate, kaj je bilo pisano v letošnji 1. številki pod naslovom »Naša mobilizacija«?

»Mobilizirajte narod za Srce Jezusovo!« nam je zaklical neki gospod s Koroškega.

Mobilizirati — smo rekli — se pravi: razgibati, v tek spraviti, na noge postaviti.

»Bogoljub« je obljubil onemu gospodu, da ga bo slušal, da bo skušal narod zmobilizirati za Jezusovo Srce. To — smo rekli — bo naša mobilizacija.

Nastopil je mesec junij. — posvečen presvetemu Srcu Jezusovemu. Če kdaj, je zdaj čas, da svojo besedo izpolnimo: da narod mobiliziramo, razgibljemo in razvnamemo za Jezusovo Srce.

Zato, »danes, ko slišite njegov glas, ne zakrknite svojih src!« — Glas Srca Jezusovega udarja na naša srca in na naša vrata že dolgo časa. Že nad dvesto let je, odkar se nam je Jezusovo Srce razodelo, nas povabilo, da ga bolj častimo, nam obljubilo razne velike milosti za to češčenje. Ta glas smo sicer nekoliko poslušali in se mu odzvali, — a še vedno premalo.

Posebe je še Jezus spodbujal, da častimo podobno njegovega Srca in okrasimo z njo svoja bivališča. »Blagoslovi bom hiše, v katerih se časti podoba mojega Srca.« Pa ne samo stanovati želi Jezusovo Srce z nami, ampak nad nami kraljevati. V ta namen se je vpeljala nova pobožna navada: slovesna posvetitev družin presvetemu Srcu.

Ta pobožna navada se je v teku zadnjih let zelo razširila po katoliškem svetu. Več milijonov družin je že slovesno posvečenih presv. Srcu. Med nami Slovenci pa ta reč nič kaj prida ne uspeva in ne na-

preduje. Naši ljudje nimajo veliko smisla in veselja za to. Zakaj? Premrzli smo! Da bi bila naša hiša nekako svetišče Jezusovega Srca — to se jim zdi preveč pobožnosti. Pa ravno to bi bilo lepo! Vsaka družina naj bi bila malo svetišče božje! Le v takih družinah se bodo vzgajali kremeno-krščanski ljudje, kakršnih potrebuje sedanji čas; »rožice«, ki jih slana hudobnega sveta ne zamori. Ali ne vidite, koliko tudi otrok krščanskih staršev v sedanjem svetu zgubi vero in stoji na strani sovražnikovih božjih? Ali ne vidite vi, krščanski starši, v koliki nevarnosti je dandanes vera in zveličanje vaših otrok?! In vi se bojite, da bi ne bili vi in vaši otroci — preveč pobožni? Ali je mar bolj prav, da so vaši otroci zapisani hudiču kakor Srcu Jezusovemu?! In če ne bodo božji, gotovo je, da bodo hudičevil...

Ljudje pa tega posvečenja tudi dobro ne razumejo. Zato pa je ravnokar izšla o tem — kakor 2. zvezek »Bogoljubove« knjižnice — nova knjižica: **Posvetimo družine presvetemu Srcu!** Kdor se želi o tej pobožni vaji poučiti, naj jo gotovo prebere! Stane 20 kron in se dobi pri Ničmanu v Ljubljani. Tudi vse tiste družine, ki ste to posvečenje že opravile, preskrbite si to knjižico! Iz nje boste šele prav spoznali, kaj to posvečenje pomeni. Kajti če se posvečenje opravi površno, ne prinaša veliko sadu. Če se pa razume in opravi temeljito, potem gotovo ne bo brez lepih sadov. Knjižica nam to natančno in jasno razloži. Kdor jo prebere, on ve, za kaj se pri tem gre in kako velikega pomena je to posvečenje.

Zato pa »danes, ko sliši njegov glas, ne zakrknite svojih src!« Jezusovo Srce trka na vrata vaših src in vaših hiš, — ne delajte se gluhe, kakor bi ga ne slišali! Oglasite se mu in odprite mu!

Nekaj pravil o vedenju v cerkvi.

Rekli smo, da se bo treba po naših cerkvah naučiti malo več krščanske olike. Tukaj imate nekaj pravil:

1. Skrbi, da si v cerkvi pravočasno! Ko napovedana ura bije, bodi že v cerkvi na svojem mestu! — So ljudje, ki zamujajo nalašč. Če je maša ob 6., jo zamude ob 6.; če ob 10., jo zamude ob 10;

in ko bi bila ob 11., bi jo zamudili ob 11. Taki ljudje se bodo za svojo zanikrnost v vicah pekli dolga leta.

2. V cerkvi ne postajaj preveč zadržan! Posebno vam dekletom se to ne spodobi. Večkrat je zadaj natlačeno polno ljudi, tako da drugi noter ne morejo, — spredaj je pa prazno. V zadnjem kotičku

so po hišah navadno — smeti. V cerkvi ravno tako. Če boš stal v cerkvi za durmi, boš stal za durmi tudi v nebesih, — če ne boš ostal celo zunaj.

3. O tistih, ki v cerkev ne gredo, ampak zunaj stojе, sploh ne govorimo. Kdor pride do cerkve, pa noter ne gre, pride k cerkvi samo po en — smrtni greh. Zato bodo taki ljudje od večnega Sodnika, ki so ga hodili k cerkvi dražit, vrženi v vnanjo temo, kjer bo več en jok in škripanje z zobmi.

4. Ženske ne hodite brez potrebe na moško stran! Če imate sedeže odkazane na moški strani, — naj bo v božjem imenu! Sicer pa se držite kolikor mogoče svoje strani in kajpada po sredi cerkve je tudi vaš prostor. Posebno po mestih (v Ljubljani) ženske brez potrebe silijo v moške klopi. Poučite jih, da cerkev ni teater, kjer so moški in ženske skupaj pomešani!

5. Glede spovednice in obhajilne mize vam je bilo že zadnjič povedano. Pa so nekatere ženske v tem oziru neznansko čudne. Bilo je že potem, ko je zadnji »Bogoljub« izšel, v neki kmečki cerkvi: obhajilna miza je bila prosta; ženske, ki so pristopale, bi bile šle lahko na žensko stran, a so poklekile vse na moško, en edini mož pa ni imel kam poklekniti, s silo se je moral vrniti med ženske.

6. Ko prideš v cerkev, poklekni s kolenom do tal in nikar samo malo ne pocinčni pred Najsvetejšim! Če je izpostavljeno, poklekni na obe kolena!

7. Če prideš prepozno, nikar se ne rijiš skozi množico na sprednja mesta ali na prve sedeže in ne moti pridigarja in poslušalcev! Če hočeš imeti boljše mesto, pridi pravočasno!

8. Če prideš ali odideš med pridigo ali tiho mašo, nikar ne cokljaj in ne ropotaj po tlaku, da odmeva po celi cerkvi in motiš celo cerkev. Pridi ali odidi, če že moraš, po prstih!

9. Če pride med pridigo cerkvenik

sveče prižigat, nikar ga ne glej, ker si ga že velikrat videl in ga dobro poznaš!

10. Da je cerkev hiša molitve in se je treba pred Najsvetejšim vesti z vsoto spoštljivostjo, to ti je znano. Kdor ve, s kom ima v cerkvi opraviti in moli, mu ni kmalu dolgčas. Kdor pa ne ve, kaj bi v cerkvi počel, mu je seveda dolgčas in božja služba predolga.

11. Mašniku na prižnici ali pred oltarjem na molitvi v domačem jeziku krepko odgovarjaj! Nevljudno je na pozdrav »Hvaljen Jezus« in na druge molitve nič odgovoriti ali samo malo zamrmrati.

Morebiti bi ne bilo napačno ta ali podobna pravila nabiti na cerkvena vrata. Kaj pravite?

Še nekaj o procesijah!

1. Skrbite, da se procesija nikoli ne bo pretrgala! Pretrgana procesija je tako grda kakor pretrgan venec. V ta namen ni treba nič drugega kakor vsak par naj gleda samo naprej — nič nazaj! — da ostane zvezan s prednjim parom! Če bo vsak par na to gledal, se procesija ne more pretrgati. Tudi oni, ki so okoli nebesa in celebrant sam mora na to paziti! Če mu gre procesija prehitro, naj ukaže bolj počasno hojo. Toda prav vsi morajo korakati enakomerno. Sprednji nosilci bander naj pazijo, da ne bodo prehitri!

2. Ni pa lepo, če so — kar se večkrat vidi — tam pred nebesom prav skupaj stlačeni, da drugemu na pete stopajo. Lepše je, če so malo bolj porazvrščeni; lepo v parih, v primerni razdalji.

3. Med procesijo ni sicer nedovoljeno pogledati, kaka je procesija. A procesija je vendar za to, da se moli, ne da se radovednost pase. Le opazujte ljudi! Če je ob poti le kaka mala posebnost — če gre en človek, če leti en pes mimo — vseh oči se obrnejo v njega, kakor v cerkovnika v cerkev, kadar sveče prižiga. O, kako se ljudje ne znajo nič zatajevati! Kaj pravite — ali ni res?

Tempelj Svetega Duha ste.

Marsikateremu kristjanu se glede češčenja Sv. Duha godi tako: vsako leto enkrat — in sicer o Binkoštih — se spomni na potrebo tega češčenja, ko sliši v pridigi o delovanju Sv. Duha; preveč pa mu je, da

bi tudi v dejanju izpeljal, kar je spoznal za potrebno v tem oziru, in tako je s češčenjem Sv. Duha kmalu vse pri starem. In vendar nam pobožno to češčenje prinaša lahko nešteto dragocenih milosti.

Da se vsaj nekoliko vnamemo za česčenje Duha Tolažnika, si vzemimo k srcu besedo sv. Pavla: »Ali ne veste, da ste tempelj božji in da Duh božji v vas prebiva?« (I. Kor. 3, 16.) Kadar smo v milosti božji — torej brez smrtnega greha — tedaj v nas prebiva Sv. Duh. Sicer Sv. Duh, ker je Bog, biva povsod, a na poseben način prebiva v dušah pravičnih kot njihov poseben varih, prijatelj, zaščitnik, kot njihov ženin. Kaj pa dela Sv. Duh v takih dušah? Mislimo si mogočnega kralja na prestolu, ki kliče predse svoje podanike ter jih prosi, naj mu povedo svoje želje, da jih izpolni, če mu bo mogoče. Tako nekako si predstavljajmo Sv. Duha v srcu pravičnega človeka. A dočim je dostop do svetnih kraljev navadno težak, in si je treba dovoljenja izprositi ter se natančno ravnati po predpisih, pa še ni nobene gotovosti za uslišanje, ker manjka moči, je to pri »sladkem gostu naše duše« čisto drugače. Tu ni nobene straže, ki bi nam branila dostop, nobenih ministrov in posredovalcev; vsak trenotek, podnevi in ponoči, kadarkoli ho-

čemo, imamo prost dostop do Sv. Duha; nikdar se nam ni treba bati, da bi mu bili nadležni, saj z največjim veseljem posluša naše prošnje in jih tudi vselej uslišuje, če imajo le potrebne lastnosti. Če smo bojazljivi in nezaupni nasproti njemu in se mu le s strahom bližamo, ga žalimo, ker hoče, da se zaupno z njim pogovarjamo kot dober otrok z očetom, kot prijatelj s prijateljem. Veliko bolj nam želi on pomagati, kot mi želimo njegove pomoči. Vabi nas: »Pridite k meni vsi, kateri me želite, in nasitite se mojega duha!« (Sir. 24, 26.)

Ako hočemo kedaj živeti notranje življenje, se moramo privaditi tej misli: sam Bog, Sv. Duh, prebiva v meni. Če hočemo dobro moliti, nam prav ta misel k temu mnogo pripomore, ker bomo potem molili z večjim zaupanjem in prisrčneje. Kako resen opomin je v tem obenem, naj s smrtnim grehom ne izženemo iz svojega srca Sv. Duha! Ako smo pa v milosti božji in prešinjeni misli: tempelj Sv. Duha smo, — tedaj smo že v veliki meri čistilci Sv. Duha.

Pozor! Preklinjevanje se sodnijsko kaznuje.

Javno preklinjevanje, ki povzroča pohujšanje ali zgražanje, se kaznuje po naredbi z dne 10. aprila 1854, št. 56 drž. zakonika. Tako razglasa pokrajinska uprava za Slovenijo po naročilu pravosodnega ministrstva.

To je prav! Samo skrbeti je treba, da bo za brezvestne preklinjevalce in bogokletneže, kakršnih danes ni malo, v resnici izvedel mož postave, ki ima oblast in dolžnost kaznovati! Ljudje krščanski, skrbite

torej, da se bo ta postava res izpolnjevala! Kdorkoli po laško ali hrvaško zakolne Boga, Mater božjo ali svetnike, vsakega naznanite na sodnijo! Samo vsak mora pripravljen biti pričati, da je slišal koga preklinjati. Le na ta način bo mogoče zatreči ostudno-predrzo italijansko grdobijo, ki se je po vojski tako razlila po Slovenskem.

Prav bi bilo, da bi se to po vseh cerkvah razglasilo!

Skrit zaklad.

III.

Še tretjo stvar bi omenili. Veste, kaj je tudi dobro? Nositi pri sebi ali na sebi škapulir ali pa svetinjo presv. Srca. Gospod sam je rekel sv. Marjeti Mariji Alakok, da bi mu bilo drago, če bi videl ta znak ljubezni tudi na srcih dragih otrok (namreč kristjanov). L. 1720. je po južnem Francoskem divjala strašna kuga. Tedaj je v tej hudi stiski redovnica Ana Magdalena Remiza priporočala ljudem ška-

pulir presv. Srca. V smrtnem strahu so se ljudje oprijemali tega sredstva in prosili, da se jih usmili božje Srce. Pa se jih je res usmilo, kuga je odnehala. — Še bolj pa preganja ta sveti znak, ako ga zaupno nosimo, od nas kugo greha in grešnih razvad. O tem vam na kratko povem, kar je napisal slavni pisatelj jezuit pater Coloma v povesti »Čudež«.

Glavna oseba te povesti je neki Filip,

španski plemič, modern človek, ki se je brigal samo za ples in šport, za salon in gledališče, a za dušo svojo nič. Pasel je vse svoje strasti, a duša mu je gladu umirala, kakor izgubljeni sin na paši pri svinjah. Ta človek pa je iz vljudnosti spremil neko gospo v samostan na obisk k neki redovnici. In ta mu je ob tej priliki ponudila ličen škapulirček Srca Jezusovega. Kot kavalir ga je sprejel iz gole vljudnosti in ga nosil seboj v svoji listnici. Čudno je to, da ni mogel biti brez njega, četudi se ni za vero nič brigal. Milost Gospodovega Srca je namreč že delovala v njem. Nanesla pa je prilika, da bi morala njegova moderna družba nekoč ta verski znak pri njem opaziti. Iz strahu pred ljudmi je skrivaj vrgel škapulir pod stol z namenom, da ga pozneje pobere. A kljub dolgemu iskanju po vseh kotih ga ni mogel najti. Kesal se je in sram ga je bilo, kakor bi bil sramotno izdal svojega najljubšega prijatelja. Drugi dan mu je dala neka postarna ameriška gospa v spomin enak škapulir, kakor je bil oni, ki ga je bil izgubil. Tu pa je Srce božje pokazalo nad tem izgubljenim človekom vso silno moč svoje milosti. Opolnoči se je vrnil iz gledališča in vzel škapulir v roke. Ta posvetnjak, ki ni nikdar molil, se je ob pogledu na ranjeno božje Srce hipoma raztjal, kakor se raztaja vosek v ognju. Pokleknil je na tla, hipoma spoznal vse svoje grešno življenje, od samega kesanja glasno zdihoval in jekal celo noč, in ko se je zdanilo, je hitel po dolgih letih v cerkev k

spovedi. Spovednik je strmел nad tolikim in tako očividnim čudežem milosti božje. — Spreobrnjenec je pozneje sam pravil, da ga je vprašal spovednik: »Kaj vas je nagnilo k spovedi?« — »Pogled na ta škapulir,« in mu je pokazal svoj dragi zaklad, namočen od solza. — »Ste-li opravljali kako pobožnost v čast Srcu Jezusovemu?« — »Ne, nikdar. Samo škapulir sem nosil pri sebi. Včeraj sem ga izgubil in danes me je prišlo iskat!« — Nikdar več ni izgubil znaka Srca Gospodovega. Pa tudi on se ni nikdar več izneveril božjemu Srcu. Živel je samo še dve leti in umrl lepe smrti pravičnega.

Dobro je torej živeti pod znakom presvetega Srca. Tako se nahaja človek vedno pod njegovim varstvom, kakor otrok v naročju skrbnega očeta, blage matere. Kaj se more slabega pripetiti onim, ki počivajo na Srcu Gospodovem? »On jim je mogočen varih, močna trdnjava pred spotikljajem in pomoč pri padcu.« (Sirah, 34, 19—20.)

Srce Jezusovo je neizmeren in neizčrpen zaklad neminljivega bogastva. A mnogim skrit in nepoznan. Večna škoda! Odprimo oči, da izpregledamo, kaj je dobro za našo dušo. Hodimo dan na dan s sveto grabežljivostjo kopat k temu zakladu, da obogatimo za vekomaj!

Ko so odkrili Ameriko, so jadrali Španci trumoma v novi svet, kopat zlato. A nakopali so si nesrečo. Mi pa bomo v božjem Srcu našli večno srečo.

M. Štular.

Zlate jagode.

14.

Naša največja napaka je, da hočemo Bogu služiti po svojem okusu, ne po njegovem; po svoji glavi, ne po njegovi volji. Če on hoče, da smo bolni, hočemo mi biti zdravi; če hoče, da mu služimo s trpljenjem, mu hočemo služiti z delom; če on želi, da se vadimo v ljubezni do bližnjega, bi se mi raje vadili v ponižnosti; če želi od nas vdanosti, mu hočemo služiti z molitvijo. In sicer ne zato, ker je Bogu tako bolj všeč, ampak ker se nam bolj prilega. To je največji zadržek naše popolnosti. Kajti gotovo je: če hočemo biti sveti po svoji volji, nikoli ne bomo. Če hočemo res sveti biti, moramo biti po božji volji. (Sv. Franč. Sal.)

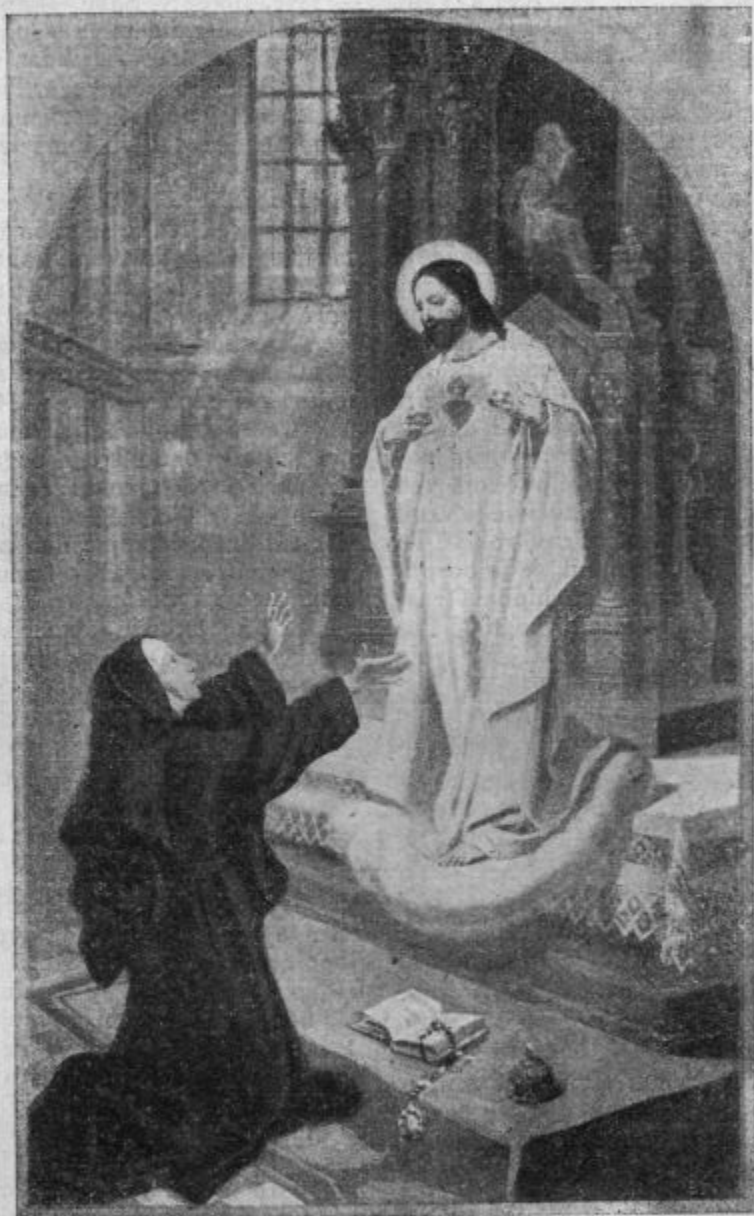
Sv. Magdalena Paciška je spoznala to resnico tako jasno, da je svojo voljo božji popolnoma podvrgla. Štela se je srečno, kadar je videla, da se izpolnjuje božja volja, njena pa se ne izpolnjuje. Zapisala si je ta-le sklep: »Darujem se Bogu popolnoma in hočem ravno tisto popolnost in tisto stopnjo popolnosti, ki jo Bog hoče na meni, pa tudi na tisti način in tisti čas, kakor in kadar on hoče.« In v zaupnem pogovoru je rekla: »Tisto dobro, ki mi ne pride po božji volji, ni dobro. In dar, da vse svoje želje potopim v božjo voljo, cenin nad vse darove.«

Celo razsvetljeni pogani so spoznali to resnico. Plutarhu ni bilo všeč voščilo: »Bog ti daj vse, kar si sam želiš!« »Ne, je rekel, reči bi morali: Bog ti daj, kar želi on!« — In Epiktet je rekel: »Zadovoljen

sem z vsem, kar nadme pride; kajti vem, da vse, kar nadme pride, pride po višjem sklepu, in prepričan sem, da je to bolje, kakor kar jaz hočem.»

Molimo! Gospod, kako me osramočujejo celo pogani! Vprihodnje pa nočem imeti nobene svoje volje. Tudi se no-

Dve zmoti opazim pogostokrat pri pobožnih ljudeh. Prva je ta, da svojo pobožnost merijo po veselju in tolažbi, ki jo občutijo v občevanju z Bogom; tako da se jim zdi, da so, kadar veselja ne občutijo, zgubili vso svojo pobožnost. Ne, prava po-

Presveto Srce želi naše ljubezni.

čem nič bati za svojo prihodnost, ampak položim vse v tvoje roke; ti boš zame vse prav ukrenil. Gospod, tvoja volja naj se zgodi vselej na meni, v meni in po meni!

božnost ne obstoji v teh sladkostih, marveč v tem, da imamo trdno, veselo, stanovito in dejansko voljo, Boga ne žaliti in vse storiti, kar je njemu po volji. — Druga zmoti pa je ta, da mislijo, da nimajo

nobenega zasluženja od svojih dobrih del, kadar jih opravljajo s težavo in zoprnostjo. Pa ravno takrat si nabirajo največjo zasluženje. Kajti ena unca dobrih del, storjenih v stanu duševne teme in zapuščenosti z velikim trudom, je več vredna kakor sto funtov, storjenih z lahkoto in sladkostjo; kajti v prvem slučaju je treba močne in čiste ljubezni. — Sploh pa ne smemo nikoli poguma zgubiti, če čutimo še tako veliko suhoto in zoprnost, marveč moramo korakati mirno naprej, kakor popotnik, ko psi nanj lajajo. (Sv. Franč. Sal.)

Pripovedujejo, da je imela neka pobožna oseba prikazen, v kateri je videla Jezusa stopiti z oltarja in se približati trem redovnicam, ki so pred oltarjem klečale. Prvo je prijel za roko in jo ljubko pozdravljaj. Drugo je udaril v obraz in se razjarjen obrnil od nje; ker je bila pa zaradi tega žalostna, se je vrnil do nje in jo ljubeznivo tolažil. Tretjo je sunil in udaril ter jo pahnul od sebe. Ona pa je vse mirno prenesla in ni bila nič žalostna zaradi tega, marveč ga je še zahvaljevala. — Jezus je to svoje ravnanje razložil: Prva je še slabotna v čednostih in nestanovitna; da jo ohranim na dobrem potu, ravnaj z njo ljubeznivo. Druga je popolnejša, potrebuje pa še od časa do časa tolažbe. Tretja pa je tako stanovitna v moji službi, da se ne da od ničesar, tudi ne od največjih težav, od mene odvrniti, — in ta je moja izvoljenka.

Molimo! Gospod, daj mi srčnost in moč tvojih svetnikov, da ti bom v duhovni suhoti in zapuščenosti, v poskušnjah in te-

žavah ravno tako vneto služil, kakor ob času duhovne tolažbe! Z veseljem hočem iti za teboj na Kalvarijo, da bom vreden tudi na Taboru gledati tvoje veličastvo.

16.

Ne smemo toliko dati na izredne milosti in čudeže, ampak več na čednosti. V tem namreč obstoji večja svetost, če kdo z večjim zatajevanjem, ponižnostjo in čistostjo Bogu služi. (Sv. Terezija.)

V potrdilo te resnice poglejmo le sv. Vincenca Pavelskega. V njegovem življenju beremo malo o kakih izrednih milostih božjih, o čudežih in prerokovanjih, in vendar je bil velik svetnik.

Sv. Makarija je enkrat obšla misel, da je v čednostih že zelo napredoval. Tedaj mu je bilo pa razodeto, da še ni toliko napredoval, kakor dve ženski v mestu. Makarij jih je poiskal in se prepričal, da sta petnajst let skupaj živele v popolni edinosti in ljubezni, da ni nikoli ne v besedah ne v dejanju prišlo do kakega nesoglasja. Makarij je priznal, da ga prekosi v čednostih, čeprav ga je Bog z mnogimi izrednimi milostmi odlikoval.

Molimo! O moj Jezus, utrdi me v ponižnosti do bližnjega, da bom, kakor ti, pripravljen za bližnjega vse storiti in iz ljubezni do tebe od njega vse prestat. Daj mi, da bom v svojem bližnjem vedno gledal tvojo podobo in mu zaradi tebe rad dobro storil, slabo pa odpuščal.

Božja volja in — hudobija sveta.

Zgodi se Tvoja volja!

Ozrimo se po svetu! Kaj vidimo? Kamorkoli pogledamo, vidimo, kako je svet nezvest Bogu in kako služi satanu. S strahom opazamo, kako se mnogi narodi, ki se ponašajo s svojim napredkom, pogrezajo vedno bolj v ostudno poganstvo. Čim manj vere, tem več poganškega duha. Kako da Bog to pusti? Kaj je nam storiti spričo tega? Tega vprašanja smo se sicer enkrat že dotekali; vendar je potrebno, da spregovorimo o tem še kaj več.

»Skrivnost hudobije,« kakor pravi sv. Pavel (II. Tes. 2, 7), je kajpada tudi za nas skrivnost, katere na tem svetu nikoli ne bomo mogli popolnoma doumeti. Ven-

dar pa vsaj nekoliko moremo vedeti, kakne namene ima Bog pri tem. Sv. Avgustin n. pr. pravi: »Ne mislite, da so hudobni brez vzroka na svetu, in da Bog ž njimi ne more nič dobrega storiti. Vsak hudobnež živi ali zato, da bi se poboljšal, ali pa živi zato, da bi se po njem pravičnik vadil.« Bog pripušča greh; o tem smo že obširneje govorili v prvem delu; navedene besede cerkvenega učenika nam še bolj pojasnjujejo, zakaj ga Bog pripušča. Pravični najdejo vprav vsled premnogih grehov brezbožnih in grešnih ljudi največ priložnosti, da se vadijo v čednostih: potrpežljivosti, krotkosti, ljubezni do sovražnikov, v po-

nižnosti itd. Tako imajo pravični veliko korist od hudobnih, četudi se ti slednji nikdar ne spreobrnejo, tedaj se ravno na njih najlepše kaže božje usmiljenje in božja vse-mogočnost. Dalje: če vidimo, kako svet greši, vidimo tudi, kako »greh dela narode nesrečne,« (Preg. 14, 34) in prav tako tudi posameznike. Iz tega se zopet učimo, tem bolj zaničevati greh. Kdo bi ne zaničeval n. pr. brezvestva, videč, kako dela brez-verstvo ljudi v večini slučajev neusmiljene, trdosrčne, krute! Brezverstvu je neraz-družnost in svetost zakona neumnost ter tiranstvo in zasuznjenje človeka. Pa poglejmo po mestih sadove, ki jih rodi tako pojmovanje o zakramentu sv. zakona: pol-no zakonov nesrečnih, vzgoja otrok, da se Bog usmili, ločitev zakona na dnevnem re-du itd. Pa kaj bi naštevali! Kdor hoče gle-dati z odprtimi očmi, se lahko uči pri tem, studiti greh iz dna srca in ga vsaj v sebi zatreti, kolikor dopušča človeška slabost.

Pa se z grehom Bog žali in grešniki drve v svojo časno in večno nesrečo! Go-tovo. Kolikor je na grešnikih, Kristusa zno-va križajo, kakor pravi sv. Pavel (Hebr. 6, 6). Misel na ta grozna razžaljenja božja ter misel, kako si grešniki sami nakopa-vajo časno in večno nesrečo, je bila pri mnogih svetnikih vzrok, da so si želeli smrti, ker jim je bilo neznosno gledati, ka-ko ljudje z nekakim veseljem delajo satanu tlako za pekel. Tudi mi žalujemo in zdi-hujemo zavoljo tega, ter neprestano prosimo za spreobrnjenje grešnikov, kakor je n. pr. to delal blaženi Vianej, ki je skoro vse svoje življenje delal le za spreobrnjenje greš-nikov in večkrat rekel: »Molimo za spre-obrnjenje grešnikov, to je najlepša in naj-koristnejša molitev. Kajti pravični so na poti proti nebesom, duše v vicah so go-tove, da pridejo v nebesa... Toda ubogi grešniki! Koliko izmed njih jih lahko prive-demo do spreobrnjenja s svojo molitvijo! Vse pobožnosti so dobre, toda ni je boljše kakor ta.« To pobožnost pospeševati je namen bratovščine preč. Srca Marijinega, (ki je na Slovenskem ustanovljena v Meki-njah pri Kamniku. Vpisanih je vanjo nekaj tisoč udov in je še vedno mogoče vpisati se vanjo). Zelo priporočljiva je tudi vaja,

da pri sv. maši pri povzdigovanju sv. Reš-nje krvi po rokah Marijinih darujemo najsv. Kri Jezusovo nebeškemu Očetu za spre-obrnjenje grešnikov. Mnogo grehov lahko na ta način zabranimo, s tem pa obenem tudi lahko preprečimo mnogo kazni božjih, ki bi sicer zadele tudi pravične. Vsi smo kakor udje enega telesa: če en ud greši, trpe tudi drugi zavoljo njega. Sv. pismo nam nudi dovolj zgledov za to. Ob času Jozvetovem so bili nekoč Izraelci pre-magani, ko so napadali mesto Haj, Jozve je bil ves prestrašen, ker je Bog to pot za-pustil svoje ljudstvo. Pa je kmalu Bog sam razodel, kdo je bil kriv poraza. Izraelec Ahan je namreč v svoji lakomnosti vzel nekaj tega, kar je bilo določeno v pokon-čanje; Gospod se je vsled tega razsrdil nad Izraelovimi otroki, da so morali sramotno bežati (Joz. 7.). Šele, ko je Ahan svoj greh plačal s smrtjo, je bil Bog potolažen. — V dneh Davidovih je bila nekoč tri leta la-kota. David je vprašal po velikem duhov-nu, kje je vzrok, da je Bog obiskal deželo z lakoto, in izvedel je: zavoljo Savla, ki je v napačni gorečnosti Gabaonce pomoril. Tako je Bog šele čez nekaj let po Savlovi smrti vse ljudstvo kaznoval radi tega greha (II. Kralj. 21. 1.). — Kako strašno kazni je Bog poslal nad Izraelce radi tega, ker je David vsaj deloma iz neke prevzetnosti dal prešteti svoje ljudstvo! Umrlo jih je iz-med ljudstva 70.000 za kugo, tako da je David ves prestrašen vzkliknil in prosil Boga: »Jaz sem, ki sem grešil, jaz sem hu-do storil; oni pa, ki so ovce, kaj so storili? Prosim, naj se obrne tvoja roka zoper me-ne in zoper hišo mojega očeta.« Smrt to-liko tisoč ljudi je Davida tako bolela, da je prosil, naj Bog prizanese drugim, ki so nedolžni, in kaznuje njega in njegovo hišo. Daroval je potem Bogu in Gospod je bil spravljen z deželo in nadloga je bila odvr-njena od Izraela. (II. Kralj. 24.) Ko to pre-mišljujemo, si lahko mislimo, kaj bi bilo dandanes, ako ne bi sv. maša, priprošnja Marije in svetnikov ter dobra dela in mo-litve pravičnih odvrčale božje jeze. Zato pa molimo mnogo, da, kolikor je na nas, omejujemo greh in zabranjujemo jezo božjo!

Brez misijonarjev ni misijonov.

Zadnjič napovedani tristoletni jubilej rimske Propagande za razširjanje sv. vere se bo obhajal o Binkoštih. Ker so nam Binkošti pred durmi, zato se hočemo danes še-enkrat o misijonih malo več pomeniti.

Brez misijonarjev ni misijonov! Te besede, že zadnjič v »Bogoljubu« zapisane, ne pozabite! Že sv. Pavel

vrste misijonarji so seveda vsi; vsi so tam silno potrebni, le premalo jih je še; toda opraviti imajo večinoma že s kristjani, med Indijanci jih je le nekaj. Ko bi bili prvi misijonarji skrbeli bolj za naraščaj, bi bilo drugače. Zdaj pa misijonarskega naraščaja nič ni.

Pomislite! Mala Luksemburška dežela, manjša kakor Slovenija, ima menda

Pogled na Groblje z južne strani.

je pisal: »Kako bodo (ljudje) verovali, če ne slišijo? Kako bodo pa (oznanaovalci) oznanaovali, če niso poslani?«

A zdi se, da tega pri nas nekateri ne vedo. Mislijo, če le denar dajo za misijone, pa je že vse storjeno. Denar sam ne bo pridigoval. Le misijonar more pridigati. Seveda misijonar potrebuje denarja. A misijonar mora biti prej, potem more šele denar rabiti.

Zato je najprej potrebno, da imamo misijonarje. Teh pa Slovenci skoro nič nimamo. Imeli smo jih nekaj, pa so večinoma že pomrli. Eden najbolj častitljivih in najbolj zaslužnih, msgr. Buh, je umrl pred par mesci, star enega manj kakor 90 let. Zdaj imamo še tri frančiškane na Kitajskem, dva pa v Egiptu; v Ameriki je pa težko reči, kateri duhovniki se štejejo med misijonarje, kateri ne. Neke

kakih 400 misijonarjev — pri nas pa? Zato je naša prva skrb naše edino misijonišče v Grobljah izpolniti in dovršiti ter mu misijonskih kandidatov preskrbeti. Ta zavod mora biti punčica v očesih slovenskih misijonskih prijateljev!

Danes imate drugo sličico tega zavoda, da se vsi — ki ga osebno ne morete videti — kolikor mogoče z njim seznanite. Ker naš slovenski misijonski zavod je veljavna zadeva, ki mora zanimati vsakega, komur je kaj za misijone. Vsi narodi ustanavljajo svoje misijonske zavode, — ker vedo, da brez misijonarjev ni misijonov. Nemci so v zadnjih 30 letih postavili 30 novih misijonišč, mi Slovenci spravimo na noge vsaj enega! Zato pa mora biti to naša skupna zadeval

Današnja sličica je vzeta od juga proti

severu. Poslopje se vidi samo s koncem. Drevored se ne vidi; razteza se od tega, kar se vidi, na obe strani v daljavo, na desno in na levo. To, kar se vidi drevja, je vrt ali park. V ozadju pa naše krasne gore: Storžič, Kočna, Grintovec, Skuta, Rinka, Brana, Pljanava, Ojstrica, Menina planina. Dasi pa se vidijo tako blizu, kakor bi zavod stal ravno pod njimi, so vendar oddaljene več ur. K cerkvam, ki so bile zadnjič naštet, da se vidijo v okolici, moramo imenovati še Sv. Trojico nad Moravčami in tudi visoke Janče se lepo vidijo.

V tej krasni okolici torej stoji naše misijonišče. Ljudje iz bližnje in daljne okolice hodijo radi v Groblje, ker je tam lepa božja služba — le da cerkva ne more sprejeti vase več ljudi, kakor jih že je — še bolj pa zato, da si pri misijonarjih svojo — vest olajšajo. To je vse prav in lepo. Vendar pa, vi bližnji in daljni okoličani grobeljski, ne zamerite, če vam povemo, da se boste dobro zavedali, zakaj so pravzaprav misijonarji prišli v Groblje. Ne toliko zaradi vas, ki vam cerkvâ ravno ne manjka, ampak zato, da bodo od tam sčasoma izhajali misijonarji v širni svet. Prav je, da imate misijonarje radi in da se k njim zatekate v dušnih potrebah; ampak glavnega namena grobeljskega nikar ne pozabite! Bližnji okoličani prav radi pomagajte, da se cerkva vedno polepšava. Koliko se je v poldrugem letu že naredilo! Nov tlak, nova obhajilna miza, prenovljena prižnica, zdaj se delajo nove klopi, in koliko še malenkosti! Pred kratkim sta bili tam dve lepi slovesnosti: v petek po Veliki noči so z vso mogočo slovesnostjo pripeljali dva nova zvonova, tretji je bil že prej tam, tako da imajo zdaj tri čedne bronaste zvonove; četrti, največji, ima pa še priti. (Farna cerkev v Mengšu pa je dobila tudi dva nova posebno krasna zvonova; veliki ima pa tudi še priti.) Zadnjo nedeljo mesca aprila pa smo blagoslovili nov krasen kip Marije čudodelne ter ga ponesli v lepi procesiji naokoli in postavili na veliki oltar, da se pred njim opravljajo šmarnice. Bližnji okoličani, ki hodite tjakaj redno v cerkev, prav pridno prispevate za lepšanje cerkve.

To je vse hvale vredno. Lepa cerkev je veselje vsakega dobrega kristjana. A pomniti vendar moramo: v Grobljah glavna reč ni cerkev, ampak zavod! Zato če bližnji bolj skrbite za cerkev, ker jo rabijo, pa daljni bolj skrbite za zavod! — Torej vi, ki bolj od daleč prihajate v Groblje k spovedi, ne pozabite, da se ima tam pozidati velik zavod, h kateremu še veliko veliko manjka, in skazujte se misijonarjem za njih trud hvaležne s tem, da se spomnite tega zavoda! Tega vam ne rečejo misijonarji, ampak nekdo drug, ki mu je ta zavod zelo pri srcu. — Pa ne samo tisti, ki prihajajo v Groblje, naj bo že že od blizu ali daleč, marveč cela Slovenija naj smatra ta zavod za svojo zadevo in naj prispeva in pomaga, da se čimprej dovrši in svoj namen doseže! Vsaka župnija prispeva svoj del!

Še nekaj bodi povedano že danes — drugo prihranimo še za drugič:

Na Slovenskem nam silno manjka hiš, kjer bi mogli ljudje opravljati duhovne vaje. Po drugih deželah imajo takih hiš več. Nemci jim pravijo: Exercitien-Haus. Na Slovenskem je taka naprava dozdej samo v Celju pri Sv. Jožefu, kjer imajo romarsko hišo. Tam udeležniki duhovnih vaj lahko med duhovnimi vajami stanujejo, in zato so lahko vsako leto prirejšajo duhovne vaje za razne stanove. Tudi s Kranjskega hodijo na duhovne vaje v Celje, pa celo z daljnjega Prekmurja prihajajo v večjem številu. V ljubljanski škofiji pa nimamo nobene take hiše. In tak zavod za duhovne vaje se bo priredil v Grobljah, kakor hitro bo mogoče hišo toliko razširiti in pozidati. Tam, kjer vidite na sliki v zadnji številki tiste zidane pode, tam imajo biti stanovanja za duhovne vaje. Čimveč boste prispevali, tem prej bo to. In potem boste lahko hodili v Groblje na duhovne vaje od blizu in daleč, vsi, ki ste željni duhovnega napredka. Tako bodo Groblje služile v prid domačim in vnanjim misijonom obenem.

Po vsem tem boste gotovo vsi prijetelji misijonov z nami vred rekli: Naj živi, raste in cvete naše slovensko misijonišče!

Letošnji misijonski jubileji.

5. Bratovščina za razširjanje sv. vere (1822 — 3. maj — 1922).

Ta bratovščina je nekako podporno društvo za katoliške poganke misijone. Letno nabere zanje več milijonov. Papež

Pij X. je po pravici rekel, da bi bilo brez tega društva vzdrževanje katoliških misijonov nemogoče. Kardinal Ledochowski jo

je pa imenoval krušnega očeta katoliških misijonov.

Osnovala je to društvo hčerka trgovca Jaricot v Lyonu na Francoskem, Pavlina Jaricot, rojena l. 1800. Skrbna mati je Pavlino kakor tudi ostalih šest otrok lepo vzgajala; vendar so se pri Pavlini začeli močno kazati svetni vplivi. Lišpala se je kakor se je le znala. Vedno je hotela imeti najfinejšo in najmodernejše ukrojeno obleko. Na ženitovanju svoje sestre je tako plesala, da je popolnoma strgala čevlje in prišla v nogavicah v svojo sobo. Ko je bila na samem, je sicer razmišljevala o lepih naukih ljubljene matere in večkrat tudi jokala pri tem.

Lepo napravljena je poslušala neko nedeljo pridigo, v kateri je pridigar bičal nečimernost sveta, zlasti žensk v noši. Pavlini so padale pridigarjeve besede na dno srca. Po pridigi je hitela domov, jokaje slekla dragoceno obleko in je ni nikoli več oblekla. Odslej se je oblačila v kar mogoče priprosto oblačilo. Sicer je morala prestati silne notranje boje; včasih ji je bilo tako hudo, da je ugriznila v predmet, ki ga je imela pri roki, toda z obiskovanjem Najsvetejšega in obiskovanjem bolnikov se je utrdila v čednosti. Sklenila je posvetiti svoje življenje pomoči ubogih, zlasti revnim dekletom delavkam, in je to tudi izvrševala.

Sedaj jo opozori njen brat, ki je bil v pariškem semenišču sv. Sulpicija, na še druge reveže — pogane. Piše ji, da so prej Španci in Portugalci pomagali misijonom, sedaj pa da vlada velika revščina. Pavlina

se je vsedla k peči in razmišljala, kako bi se dalo najizdatneje pomagati; kajti spoznala je, kako važna zadeva so poganski misijoni. Naenkrat se ji porodi srečna misel. Da bi je ne pozabila, jo hitro zapiše na igralno karto, ki je ležala na mizi. To so bila prva pravila za »Bratovščino za razširjanje sv. vere«. Zamislila si je priprosto vsebino: po deset in deset moških in ženskih udov tvori eno skupino, ki si izbere iz sebe načelnika. Ta pobira od vsakega tedensko 1 su (4 vinarje). Kar naberejo, pošljejo v pomoč poganskim misijonom.

Zgodilo se je to leta 1819. V treh letih se je društvo tako udomačilo, da je bilo povzdignjeno v cerkveno bratovščino (dne 3. maja 1822). Kot ogromna organizacija je razširjena po vsej Evropi. Pri nas na Slovenskem je ni. Ker naš denar dandanes silno malo zaleže zunaj Jugoslavije, zlasti na Francoskem, kamor se pošiljajo vsi nabrani darovi (Lijon), je najprimernejše, da denar, ki ga namenimo za misijone, porabimo tam, kjer misijonom z njim največ pomagamo. Zato ni nič bolj primernege, kakor da podpiramo z njim domače misijonišče v Grobljah. Doma še naš denar največ velja. Misijonarji pa, ki se bodo s pomočjo teh darov v misijonišču vzgojili, pa bodo imeli zunaj ravno tako vrednost kakor drugi. Bilo bi pa želeti, da bi se po Pavlininem načrtu organizirali po župnijah misijonski venčki, ki bi z nabranimi prispevki podpirali naše misijonišče.

Katoliški, krivoverski in brežverski misijoni.

Z besedami: »Ubogim me je poslal oznanjevat evangelij,« je pričel Jezus Kristus svoj veliki triletni misijon in s tem se je pričelo misijonsko delo sploh. Kakor je minilo stoletje za stoletjem, tako se je tudi s čudežno naglico širila misijonska misel, širila na sever in jug, na vzhod in zapad, po Evropi, Afriki, Aziji, Ameriki in Avstraliji.

Danes je ves svet takorekoč eno samo misijonsko polje. Ako odpremo misijonski zemljevid, zapazimo, da je ves posut z raznimi križci in drugimi znamenji, kar znači posamezne misijonske postaje raznih misijonskih družb, ki razširjajo božje kraljestvo na zemlji. 48 velikih moških

in nad 250 ženskih misijonskih družb deluje med pogani. Duhovnikov deluje v teh deželah 15.890, misijonskih bratov 5.000 in misijonskih sester 22.000. Občudovanja vredna je njih gorečnost in požrtvovalnost. Ne mrzli sever, ne pekoče solnce, ne težave in trpljenje, nič ne more zmanjšati misijonarjeve gorečnosti pri odrešilnem delu. Vzame sekiro, trebi pragozd, postane drvar, mizar, zidar, si okrvavi žulje, vse le, da postavi tu v pustinji prvi oltar, prvi tabernakelj, prvo hišo božjo svojemu Stvarniku. Pri tem se pa še uči tujega jezika, da more oznanjati vest o odrešenju, radi katere je šel v tujino. Le pogledite usmiljenko! Ona je kakor tolažilen angel v

bridkosti in zapuščenosti. Kako hodi po bolnicah, se sklanja nad bolniki, nad gobavimi in kužnimi in kako umira zanje!

In kaj žene in nagiba misijonarja, da zapusti domovino za vedno ter gre v tužino, v trpljenje in smrt? Mar denar, dobiček? Za tem se podi svet, ki ne ume tega, kar je zgoraj! Kaj pa, če ne želja po naravni sreči, mar želja po večni, nadnaravni sreči? Da, in še več! Ne le želja po svoji lastni, temveč po sreči svojega bližnjega, in sicer najbolj revnega bližnjega — pogana. Ljubezen Kristusova ga priganja.

Če je tako, bo kdo rekel, potem pa mora pač biti že skoraj ves svet pokristjanjen, se mora že skoraj vsako koleno upogibati pri imenu Jezusovem. Mogoče, ako bi bilo zadosti katoliških misijonarjev. A poleg čete naših misijonskih vojščakov stoji še druga armada, ponekod celo večja kot naša. Oborožena je z veliko boljšim in obilnejšim orožjem. Ta armada se ne bojuje z nami, ampak zoper nas. Tudi ti delavci hite na vso moč noč in dan, vidi se jim na obrazu, da se boje zamuditi nekega odločilnega trenutka, trenutka, ko bo šlo za to, čigav bo svet, čigava prevlada, ali Kristusova ali Antikristova. Kakor če bi jim kdo povedal, da je že zdavna odbila ura enajst in se bliža že dvanajsti uri odločitve.

In kateri so ti nasilneži, ti nevarni sovražniki? Prvi je **protestantizem**. Pred dobrimi 50 leti so bili protestantski misijoni še malopomembni, a danes je drugače. Dasi so razcepljeni v 200 takozvanih sekt, so nam kljub temu v misijonih zadali marsikje že hud udarec. Otok Portoriko n. pr. je bli pred 10 leti še skoraj ves katoliški, a danes imajo prevlado protestantje. Na Japonskem je katoličanov le 83.000, dočim je protestantov 134.000; na Koreji, kjer pred 35 leti še ni bilo nobenega protestanta, jih je danes že 23.000, katoličanov pa, ki delujejo tam že 120 let, le 87.000. Na Kitajskem imajo protestantje 8 univerz, a mi le eno. Že pred vojno se je njih misijonsko gibanje širilo predvsem iz Anglije in Sev. Amerike; po vojni sta se pa ravno ti dve deželi gospodarsko dvignili.

In kakšna je misijonska agitacija med protestanti! Ondi imajo vsi za neko dolžnost, da podpirajo svoje misijone; zlasti dijaki in mladeniška društva se odlikujejo pri tem delu. Naši misijonski prispevki se lahko skrijejo pred njihovimi. Protestantje naberejo vsako leto nad 200 milijonov za svoje misijone, mi pa le 50 do 80 milijonov. Bogati protestant Kenedy sam je daroval za misijone 16 milijonov mark in o par pro-

testantih vemo, da so zapustili za protestantske misijone več milijonov; pri nas pa, če se zgubi tu pa tam kak tisočak med misijonske prispevke, kakšno začudenje je že! V vsaki protestantski cerkvi v Ameriki lahko zapazimo nabiralnik za misijonske namene. Velike uspehe so dosegli tudi že z misijonskimi zdravniki, katerih so poslali v poganke misijone že 500. Še bolj pa olajšuje njihovo misijonsko delo to, da ne zahtevajo mnogo od spreobrnjenih poganov in da se jim tudi sami prilagode.

Drugi naš tekmeč je **islam** (turška, mohamedanska vera). Ako mislimo, da je s turško državo uničena tudi mohamedanska vera, se zelo motimo. Samo na Balkanu imamo še 3 in pol milijonov mohamedancev; pa teh se nam ni bati. Bati nam se je pa po pravici mohamedancev v Afriki in Aziji, zlasti če pomislimo, da je 44 milijonov mohamedancev v Afriki sad le dobrih zadnjih desetletij in njih število še vedno raste. V Indiji grozi okužiti islam posebno nižje sloje. Najnevarnejše je vse-islamsko gibanje, ki stremi za tem, da bi zedinilo vse dežele od Turčije preko Afrike do Kitajske v mogočno državo na vzhodu; kot prvi pogoj smatrajo versko združitev v islamu. Središče tega gibanja je v velikem samostanu Jarabub med Egiptom in Tripolisom; noben Evropejec še ni prestopil praga te peklenske kovačnice. Šlo bo za to, čigava bo Afrika: Kristusova ali Mohamedova.

Na vzhodu se pripravlja **budizem** na odločilen boj. Ta čudna vera, ki ima do 500 milijonov privrženec, se širi zlasti po Indiji, Kitajskem, Japonskem in Cejlonu. Središče njihovega misijonskega gibanja so velikanski samostani, v katerih živi po 4000 do 5000 menihov. Budizem je priljubljen predvsem med nižjim ljudstvom, ker uči popolno enakost; nobeden ni višji ali nižji. Nevarni so najbolj novo-budisti, ki ustanavljajo ljudske in visoke šole po evropskem vzorcu, snujejo moške, ženske in mladinske zveze, širijo svoje nazore po letakih in listih, ki so preplavili že ves vzhod.

Najnevarnejše in najpogubnejše za poganke narode pa je **moderno evropsko brezverstvo**. Izobraženi in polizobraženi Kitajci, Japonci in Indijci obiskujejo evropske šole, ki so po večini visoke šole prostozidarstva in novodobnega brezverstva. Ker občudujejo evropsko kulturo, sprejemajo le preradi tudi njene nazore o Bogu in o veri. Dalje spoznavajo pagani vedno bolj evropske jezike in z njimi dobe dostop do slabih knjig. In kake posledice rodi to? Pogosti samomorijci dijakov na Japonskem in

v Indiji dovolj pričajo o tem. Kjer se pa vsadi v srce poganov to moderno brezverstvo, je skoro izključeno, da bi prigovarjanje in poučevanje katoliškega misijonarja rodilo kaj uspeha. Saj poznamo razmere pri nas. Zato je jasno, kako nujno je, da katoliški misijonarji prehitijo to zastrupljanje poganskih duš, da vcepijo tudi v duše izobraženih poganov prave nazore o svetu, življenju in Bogu.

Vidimo pa, da je položaj katoliških misijonov resen. Bog je sicer z nami, toda le, ako bomo z vso vnemo delali. Čudežev radi naše nedelavnosti ne bo delal. Z veseljem opazamo, da se tega vedno bolj zavedajo katoličani vsega sveta in da delo v domovini napreduje. Zato vstopimo vsi v krog misijonskih delavcev, molimo za misijone in jih

podpirajmo z gmotnimi sredstvi. Kdor pa čuti v sebi misijonski poklic, naj ve, da ga Kristus kliče.

To je torej nekaj slik z misijonskega bojišča, slik svetovnega boja za prevlado sveta, ali bo Kristov ali Antikristov. Naj butajo protestantje še tako ob trdno skalo katoliških misijonov, ne bojmo se, naj kličejo mohamedanci in drugi krivoverci še toliko bogov na pomoč, mi se ne umaknemo. Z nami je Mihael, vodnik nebeških vojnih trum, na čigar klic: »Kdo je kakor Bog,« popada zločesti sovrag na tla; z nami je Bog, ki se posmehuje tem zemeljskim črvikom, ki se drznejo upirati se njemu, z nami je močni Bog in če je Bog z nami, kdo je zoper nas?

† Misijonar monsignor Jožef Buh.

Monsignor Buh se je rodil v Lučinah na Gorenjskem 17. marca 1833. Torej je bil v 89. letu starosti. V mašnika je bil posvečen 25. julija 1858. Bil je kapelan tri leta v Loškem potoku in potem tri leta v Radečah pri Zidanem mostu. Ko je l. 1864. prišel domov indijanski misijonar Franc Pirc, se mu je ponudil č. g. Jožef Buh za ameriške misijone. Spomladi istega leta je res zapustil domovino ter se podal v Ameriko. Prišel je najprej v St. Paul in se nastanil pri tamkajšnjem škofu ter naslednjih šest mesecev kot prefekt nadzoroval več dijakov, jih poučeval in pripravljaj za duhovski stan. Od tu je odpotoval k č. g. Pircu na sever v Crowing. Od tam je dalje misijonaril med Indijanci ter se učil njih jezika. L. 1865. je bil poslan v Belle Prairie ter polagoma prevzel vse Pirčeve misi-

jone. Ustanovil je župnijo sv. Štefana v Brockway, sv. Antona v Kaintown in še več drugih. Misijonaril je skoraj po vseh krajih po vsej severni Minnesoti. Vse sedanje župnije, ki so tam, so imele msgr. Buha za svojega prvega misijonarja. Bil je živa zgodovina severne Minnesote. Bil je generalni vikarij škofije Duluth, in ko je bila škofija izpraznjena, je bil njen administrator.

Msgr. Buh je bil ustanovnik tudi prvega slovenskega časopisa, katerega je urejeval v Towerju.

Sploh so njegove zasluge nevenljive. Lahko rečemo, da je bilo njegovo dolgo življenje dolga veriga samih dobrih del in velikih zasluženj, da se je vrnil domov k svojemu Bogu bogat na zasluženju in da je tam že prejel krono večnega plačila.

Kaj se vidi na Goriškem.

(Poroča urednik. — Dalje.)

To, kar je bilo o Goriškem v prvih dveh številkah, je ponatisnjeno iz Bogoljuba l. 1918. Takrat smo prišli do Gorice, — pred Gorico smo pa obstali. Ker naši ljubi Primorci niso mogli potopisa goriškega brati, mi ni kazalo dalje pisati. Zato sem potovanje oziroma pripovedovanje kar pretrgal. No, zdaj ko se z našimi Primorci zopet lahko pomenimo, pa nadaljujmo svojo pot! A kar sem že zadnjič

rekel, moram danes zopet povedati: Jaz si na potovanju ne zapišem prav nič. Še manj pa po kakih bukvah iščem in brskam in iz tistih kaj izpisujem in pripovedujem, kakšni so kraji, po katerih sem hodil. Povem samo to — in še tega ne vsega — kar sem v glavi s seboj prinesel. Ko bi hotel kraje in dogodke natančno popisovati, bi mi potopisi preveč narasli. Povem torej samo glavne reči. — Zdaj

pa teče že četrto leto, kar sem bil na Goriškem. Medtem sem hodil že po drugih krajih, govoril z drugimi ljudmi, gledal druge prizore, in tako mi je slika Goriške v spominu že nekoliko obledela. Podrobnosti sem že precej pozabil. Zato bo moj popis še malo bolj površen in če bi morda po zmoti kako napačno zapisal, prosim, da mi Vi, ki napako opazite, preveč ne zamerite. Sicer bom pa že pazil, da ne bo kaj takega. Kajti če ljudje pravijo, da kajtnge lažejo, se mora vsaj Bogoljub skrbno varovati vsake neresnice.

Prispeli smo torej do Gorice. Kaj naj rečem o Gorici? Če bi jo človek gledal iz daljave, s kakega hriba, in četudi ne daljnega, bi rekel: Saj ji nič ni! Vse hiše stoje, kakor so stale. — Ko pa človek pride blizu in pogleda natančneje, vidi, da ji je vojska tudi zapustila grozne sledove. Ko se bližaš Gorici, te cerkev in samostan s Kostanjevice doli tako prijazno gledata, kakor pred vojsko. Ko pa prideš gori, vidiš strašno razdejanje. Na zunaj liše res niso tako porušene kakor v okolici, a so vendar hudo zdelane. Če greš po ulici, vnanje stene večinoma vse stoje, sempatja je kaka luknja; če pa pogledaš skoz vrata, vidiš, da v hiši ni mogoče prebivati. Od starega malega semenišča na primer stoje samo vnanje stene, sam obod, vse notranje stene in vsi stropi so proč. In tako bolj ali manj tudi po drugih hišah. No nekatere so že bolj ohranjene, da je mogoče v njih stanovati. — Tako namreč je bilo takrat. Danes je seveda že veliko drugače. Italijani so dobri zidarji, tudi vlada je menda šla ljudem pri zidanju precej na roko in Gorica je danes gotovo že zelo popravljena. — Nadškofijska palača je imela v zidu velikansko luknjo, ki je danes gotovo že zamašena. Cerkev so bile poškodovane vse, bolj ali manj. Najmanj je trpela velika cerkev sv. Ignacija na Travniku. Ta je imela le nekaj malo poškodb. V stolnici je bil strop udrt in tiste lepe slike na njem pokončane. Kapucinska cerkev pa je bila — že popravljena. Ubogi kapucini so se najhitreje zasukali in božji hram postavili v stari stan. Če pravim: stari stan, morate to prav razumeti. Kajti kapucinska cerkev je nova, stala je pred vojsko šele nekaj let. Je pa ta kapucinska cerkvica res lična in prijazna. Da je tako prijazna, to stori seveda zidava in notranja oprava; oltarji so lepi kameniti — stranski bolj kakor veliki, ki mi malo manj ugaja. A da je cerkev tako prijazna, to pa stori tudi — svetloba. Svetla je, zato napravi tako prijeten vtisk.

Saj ne zamerite kajne, spremljevalci moji po mojih potih, da s svojega pota časih skočim malo na stran in, ko se mi ponudi prilika, pomodrujem in katero povem, ki ne spa-

da ravno k potovanju. Tako mi daje goriška kapucinska cerkev priliko, da znova poudarim, kar sem že enkrat v Bogoljubu omenil, da naj bi bile naše cerkve kolikor mogoče svetle. Ne razumem namreč, zakaj naj bi bila tema v cerkvi dobra. Spominjam se na neko drugo kapucinsko cerkev, v kateri sem hotel enkrat pri belem dnevu brevir moliti, pa nisem mogel, ker je bila pretemna. Vse lepo: cerkev sama lepa, slikarija lepa, slike v oknih krasne — a kaj mi pomagajo te lepe slike, nimam pravega veselja nad njimi, ker mi ukradejo vso svetlobo! Bilo je to v Celju. Pa poznam še druge cerkve, ki se mi zde s slikanimi okni naravnost pokvarjene. To sta nunska in trnovska cerkev v Ljubljani. Tudi mariborska bazilika Matere milosti bi bila lepša, ko bi bila svetlejša. A tudi ljubljanska frančiškanska je temačna. Isto je na Brezjah. V stolni cerkvi (ljubljski) pa so dali na okna tako lahne barve, da svetlobe nič ne krati. Okusi so seveda različni in morda se komu ravno to prav imenitno zdi, kar se meni napačno. A jaz imam tri tehtne razloge, ki govore proti temi in za svetlobo po cerkvah. Prvič praktični razlog: po cerkvah se vendar veliko bere. Če se pa pri belem dnevu ne vidi brati, ali naj cele dneve luč gori? Sicer ljudje brati ne morejo, ali pa si oči kvarijo, ko se trudijo in jih napenja, da bi kljub temi vendar brali. Drugi vzrok je, ker tema zakriva lepoto cerkve: slike in oltarji se ne vidijo tako lepo, kakor bi se sicer videle. Pogled po cerkvi je mračen, neprijazen, pust; taka puščoba, napol mrak je navadno po kletih. Res sem imel v svetoštevski cerkvi na Dunaju tak občutek, kakor bi bil prišel v velikansko klet. Rimske cerkve so pa vse svetle. Svetloba človeka dviga in razveseljuje, tema tlači in žalosti. Tema je neprijetna kakor mraz, svetloba prijetna kakor gorkota. Vsa lepota slikanih oken ne odvaga tistega prijetnega občutka, ki ga napravi svetloba. Tretjič pa sploh ne razumem, čemu tema v cerkvi. Govorijo o neki mistični, skrivnostni temi. I kako?! Boga in božjo okolico si vendar vedno mislimo svetlo, ne pa temno! In res je svetla, pa še kako! Saj je še Marija s solncem obdana. Bog sam pa prebiva v »nedostopni luči«, kakor nam pove sv. pismo. Meni je en žarek svetlobe ljubši kakor vsa skrivnostna tema! Tema ni nikjer prijetna in zdrava: ne v hiši, ne v cerkvi, ne v glavi. Temna stanovanja so nezdrava. Kamor ne pride solnce, pride zdravnik, pravi preговор. Iz glav temo preganjamo, pa je še vedno preveč. Torej proč s temo, proč! Samo na veliki petek naj bo po cerkvah temno, ko je res čas za to. Sicer pa ne. Luči, več luči! Svetloba! Po sobah, po cerkvah, v glavah, v srcih, povsod!

Tudi v nebesih ne bo temno, ampak svetlo, da se bo vse bliščalo in lesketalo. Boj temi — živel svetloba!

Glej ti, cerkvena kapucinska goriška, kako si me zapeljala, da sem se razvnel zoper temo, tako, da se bom še komu — zameril! No, pa mi bodo že zopet odpustili, saj so dobri ljudje. Svetloba mi je tako prijetna, kakor če me kje prav z veselim obrazom sprejmejo; tema pa, kakor bi me sprejeli z mračnim pogledom. In s takim prijaznim obrazom so me tudi sprejeli v kapucinskem samostanu, — kajti tam sem stanoval ona dva dneva, ko sem bival v Gorici. Takrat so bili tam častiti očetje: Linus, Otokar in Marko, in pa brat Sabas, ki je igral veliko

iščete. Ni bil nekaj všeč Italijanom, zato se je preselil v Maribor, kjer so kapucini nedavno prevzeli cerkev sv. Jožefa v Studencih in zasedli bližnjo hišico, kjer so zelo zelo potrebni. — Veseliti nas mora tudi to, da sta goriški in svetokriški samostan ostala pri jugoslovanski provinci in nista podružnici kaki italijanski. Enako, upamo, bo tudi s frančiškanskimi samostani: Kostanjevico in Sv. Goro, da bodo tam še slovenski patri. To je za tamošnje ljudstvo velikega pomena, da ima v teh samostanih svoje zatočišče.

Ravno tiste dni so bili v Gorici v samostanu tudi škofjeloški kapucinski pevci: krasen kvartet štirih poštenih loških purgarjev, ki že

Svetogorska Mati božja.

vlogo med vojsko, da smo večkrat o njem brali v časnikih. Morda tudi Vi poznate te častite bradate može? Če jih poznate, dobro; če ne, Vam jih malo predstavim. P. Linus je že mnogo let gvardijan v Gorici, on je menda tudi cerkev zidal. Čast mu! P. Otokarja poznam še od otroka, ko je bil v Loki za patra. To smo ga otroci gledali, ker je imel drugačno brado kakor drugi patri! ... Doma je iz bližnje Vrtojbe in je danes starosta provincije, a še vedno krepak in bistrega duha. Ali poznate P. Marka? On pa je Čahejeve postave, majhen moziček, a moder mož. Toda v Gorici ga danes zastoni

veliko let v čast božjo prepevajo v loški kapucinski cerkvi. Tudi v Gorici so prepevali, da je donelo po celem samostanu. Jaz imam rad take pevce, ki pojejo kakor tiček na drevju, ne da bi se dal šele dolgo prositi. Samo v tem se ločijo loški in še marsikateri pevci od tičev, da morajo zmerom grlo mazati — že veste s čim.

Bila je ravno nedelja, ko sem bil v Gorici. Ob 10. uri je v kapucinski cerkvi sv. maša s pridigo. Rekli so mi, da naj bi jaz šel na prižnico. No, nisem se branil. Ljudi ni bilo posebno veliko, ker jih sploh še ni bilo veliko v Gorici.

Kaj sem govoril se ne spominjam več dobro. Gotovo sem jim povedal nekaj v tolažbo, ki jo potrebujejo po triletnem izgnanstvu, nekaj pa v spodbudo, kako naj razen svojih hiš vzpostavijo zopet duhovni tempelj krščanskega življenja.

Ker sem bil dva dni v Gorici, sem imel čas stopiti na razne kraje ogledat si to in ono. Obiskal sem g. profesorja Msgr. dr. Ličana, s katerim sva zadela skupaj že na železnici in se vozila od Opčin do Sovodenj. Njegova hišica ni skoro nič poškodovana. On sam pa kljub vsem težavam, ki jih je doživel, mirnovdan in smehljajoč, kakor je njegova srečna narava.

Stopil sem tudi na Grad, na tisto gorico, po kateri ima Gorica svoje ime. Z Gradu sem gledal po okolici in meril z očmi, kje naj bi šla državna meja med Italijo in nami... Od Kalvarije med Podgoro in Ločnikom čez Sočo do Krasa — prav kakor gre jezikovna meja — se mi je zdela tako naravna meja. No, tisti tam v Parizu, ki so o tem odločevali, so mislili drugače...

S P. Markom sva šla tudi na Kostanjevico. Ob poti na Kostanjevico so hiše posebno razdrte. Na Kostanjevici so bile še cele skladovnice granat in drugega morilnega blaga, ki se jaz pred njim kar stresem in ga iz srca sovražim. Kakor sem že povedal, je bil samostan s cerkvijo vred hudo prizadet in razrušen, dasi na prvi pogled to ni videti. Strop cerkve je udrt, lepa slikarija uničena, sredi cerkve vi-

sok kup kamenja. Razdejanje na svetem mestu! Samostan pa so že popravljali. Bil je tam samo en pater, P. Gracijan, ki je stanoval v mestu in vodil popraviljanje. Popravili ali nanovo prizidali so nekaj celic, v katerih, mislim, sedaj patri že stanujejo.

Tudi Sočo sem šel pogledat, in sicer po poti, ki vodi proti Pevmi. Tu ima Soča sila globoko in široko strugo. Most je popolnoma podrt. Veličasten je pogled na Sočo v tej globoki strugi. Mogočno valovi krasno temnozeleno-modro (plavo) valovje. Da, rekel sem sam pri sebi, kar sem že prej vedel: Soča je najlepša slovenska reka! Tako krasno barvane vode sploh nisem nikjer videl, kakor jo ima Soča. Zares ima prav Gregorčič, ko poje:

Krasna si bistra hči planin,
Brhka v prirodi si lepoti!
Temna zelen planinskih trav
in vedra višnjevitost neba
lepo se v te je zlila,
lepoto to* si pila...

Danes imate v Bogoljubu sliko Sveto-gorske Matere božje. Tri leta je tudi ona bila begunka pri frančiškanih v Ljubljani. Pred nekaj meseci se je peljala nazaj v Gorico in jo v slovenskem sprevodu prinesli nazaj na Sveto goro. Mati svetogorska, bodi tako težko prizadetim primorskim Slovencem pomočnica, tolažnica, dvigaj jim pogum, užigaj jim srca za Boga in za domovino nebeško!...

Slovesna otvoritev cerkve sv. Jožefa v Ljubljani.

Na praznik sv. Jožefa se je dovršilo veliko delo: po dolgem čakanju in velikem trudu se je slovesno blagoslovila in odprla nova cerkev sv. Jožefa v Ljubljani. Prej so cel teden ročno delali, zunaj cerkve postavljali mlaje in jih krasili z zelenjem, pred cerkvijo napravili stopnjice, v cerkvi pa vrata, začasne oltarje, prižnico, cvetlice in zelenje. Na praznik se je zbrala pred cerkvijo pred 10. uro na tisoče broječa množica ljudstva. Ob 10. dop. so začeli prevz. škof dr. Anton Jeglič predpisane cerkvene obrede zunaj cerkve in v cerkvi. Po izvršenem blagoslovljenju je množica napolnila veliko cerkev. V polurnem govoru so škof razložili pomen teh obredov in nato imeli slovesno sv. maša z asistenco kanonikov in redovnikov-jezuitov, na koncu je bila zahvalna pesem. Popoldne so valovale velike množice vernega ljudstva v cerkev in iz nje ter ogledovale prostrano zgradbo; saj je to cerkev posebne vrste, kakršne ni na celem Slovenskem.

Zvečer ob 7. uri se je začel v polni cerkvi sv. Jožefa prvi sv. misijon, ki so ga vodili č. oo. jezuiti sami. Čeprav je skoro ves teden deževalo, so bile pridige prav dobro obiskane, zlasti stanovske in večerne. Zadnje tri dni je bila 40 urna pobožnost na čast Najsvetejšemu. Spovednice so bile oblegane. Posebno veličasten pa je bil sklep sv. misijona, v nedeljo 26. marca zvečer ob 7. uri. Nabralo se je v cerkvi do 3000 ljudi. Dež, ki je lil ves dan, je zdaj prenehal in omogočil krasno procesijo. Po sklepnem govoru P. Tomca se je začela razvijati procesija. Najsvetejše je nosil stolni prošt preč. g. Andrej Kalan. V procesijo so se uvrstili otroci, dijaška Marijina kongregacija z zastavo, nato može, glasno moleč rožnivenec. Za njimi pevci, obilna asistenca redovnikov-jezuitov, za Najsvetejšim je korakalo na stotine vernikov z gorečimi svečami. Ker je bilo zvečer in okna vseh hiš, mimo katerih se je pomikala procesija, lepo razsvetljena, je to napravilo na mnogobrojne gledavce ba-

jen vtisk, tako da so se slišale besede: kaj takega pa Ljubljana še ni videla.

Najprisrčnejša zahvala vsem, ki so kaj darovali za novo cerkev sv. Jožefa! Pridite o priliki pogledat to veličastno cerkev! Izprosite si tu pomoči v dušnih in časnih zadevah. Cerkev se zdi marsikateremu znotraj še precej prazna. To je res. Saj je marsikaj v cerkvi, n. pr. oltarji, prižnica, kor itd. napravljeno samo za silo. Zato pa pomagajte še nadalje

z darovi, da se vse izpopolni, zlasti da dobi cerkev nove bronaste zvonove, ki bi povelečevali cerkvene slovesnosti.

Tretjo nedeljo po Veliki noči pa se je obhajalo v novi cerkvi na slovesen način Varstvo sv. Jožefa. Dopoldne je bila slovesna pontifikalna maša, popoldne pa shod vseh ljubljanskih Mar. družb in procesija z Najsvetejšim. Bilo je zelo lepo. In tako bo vsako leto.

Najnovejša moda.

»Bogoljub« sicer ni poročevalec modnih novosti, a tokrat je izjema umestna. Vsem bralkam naznanja Bogoljub, da je grde, nespodobne mode konec. Najnovejši modni listi iz Pariza poročajo, da morajo krila segati do čevljev, tako, da zakrijejo docela nogavice. Kostumi segajo blizu do gležnjev. Vrat mora biti zapet z ovratnikom, rokavi dolgi do zapestja.

Kaj bomo zdaj s prekratki krili in rokavi? Moderne hočemo biti predvsem Marijine hčere, prednjačiti moramo bolj nego kdaj v tej pametni modi.

Revne manjše deklice, sestre ali sorod-

nice obdarujmo s tem, kar nam več ne služi. Mislimo tudi že zdaj na revne otroke, ki jih hočemo obleči o Božiču. Same preuredimo in prekrojimo te spake-obleke, da vsaj nekoliko zadostimo za žalitve božjemu Srcu, žalitve, ki so jih pripravile tudi Marijine hčere s premodernimi oblekami prečistemu Srcu eharističnega kralja.

Neka šivilja mi je tožila: »To bom imela težave, preden bom svojim strankam dokazala, da kratka krilca in goli vratovi niso več moderni!« Naj bi vsaj bralke Bogoljuba ne bile med njimi!

Možje in mladeniči — na noge!

Minula grozna svetovna vojna je mnogo kriva, da so se vrste in legije Marijinih sinov žalibog zelo skrčile. Mnogo naših najboljših mož in fantov, vnetih Marijinih častilcev in sinov, je ostalo na bojišču. Njih duše so gotovo že pri Mariji v nebesih.

Še večjo vrzel v vrstah Marijinih otrok je pa povzročila splošna vojna pokvarjenost. Hudobni duh je razpel po militarizmu gosto svoje zanke ter imel leto za letom svetovne morije svojo bogato žetev. Žalibog, tudi mnogo naših mož in mladeničev, ki so šli dobri v vojsko, se je vrnilo mlačnih in lenih za vse dobro, mnogo pa docela sprijenih.

Naša naloga bodi, da kot pravi apostoli Jezusa in Marije vržemo svoje mreže na lov, da izpolnimo in pomnožimo legije

vnetih Marijinih častilcev in sinov. Kraljestvo presvetega Srca Jezusovega bo došlo k nam po Mariji. To nam zagotavlja blaženi služabnik Marijin, Ludovik Grinjon Montforški. Kaj hočemo sedaj v dobi prenovljenja drugega začetni, kot pridobivati duše za Marijo in s tem širiti Njeno slavo?

Zdi se mi, da se v zadnjem času bolj deluje za druge organizacije kot za Marijine družbe. Najbolj potrebno bi pač bilo, vneto delovati za razširjenje krepostnega in bogoljubnega življenja med našimi možmi in mladeniči. Treba nam je vlti in poživiti gorečnost za službo božjo, sv. mašo, dvigati našega duha nad zemeljsko veselje in dobrote v pogostem svetem obhajilu.

Moške in mladeniške Marijine družbe se morajo poživiti, okrepite! Žalibog, še na premnogih krajih vodstvo in družbeni

člani še vedno spe, z izgovorom, da je vojska to povzročila. Našim mladeničem in možem je treba vlti več Marijinega duha, duha molitve in pobožnosti. S prireditvami le svetnega značaja še nikakor ne bomo pridobili in vneli naše mladine in mož za lepo krepotno življenje.

Večkrat se sliši: Naši nasprotniki pridno delajo, nedeljo za nedeljo prirejajo svoje slavnosti in veselice. Tudi mi ne smemo zaostajati, moramo za njimi! V nekem oziru je to res. Tudi naša mladina mora imeti svoje veselje. Nikakor pa pri tej veliki gorečnosti za prireditve svetnega značaja ne smemo pozabiti na Gospodove besede: »Le eno je potrebno!«

Prva naloga našim poživiljenim možkim Marijinim družbam naj bo: Prepričati člane in dokazati jim, da najčistejše veselje in mir dobi človeško srce v krepotnem in bogoljubnem življenju.

Smelo trdim, da bi naše lepe katoliške organizacije popačenemu svetu mnogo bolj imponirale, ko bi v njih bolj vel in živel duh Marijin, duh krepotnega in pobožnega življenja.

Možje in mladeniči! Pokažimo svetu svoje versko prepričanje, ne bojmo in ne sramujmo se pokazati, da smo vneti katoličani, polni žive vere! Ne postavljajmo luči pod mernik, ampak na svečnik! S ponosom izpovejmo svetu, da smo in ostanejo otroci in sinovi Marijini!

Oh, kako lepo bi bilo, ko bi bila naša lepa orlovka organizacija tudi Marijina organizacija! Hvala Bogu, lepo število Orlov je, ki so tudi s ponosom in veseljem Marijini sinovi, toda treba je dati orlovski organizaciji še več duha Marijinega.

Možje mladeniči! S ponosom in veseljem pokažimo svetu, da smo otroci močnejše nebeške Matere! V večnosti bomo šele spoznali neskončno vrednost tega, da smo na tem svetu ljubili in častili Marijo. Mož-družbenik.

Naznanila.

1. Kaj naj naredimo z »Družbenikom Marijinim«? Pošel je. Kaj torej? Novega natisniti! Gotovo bi bilo potrebno. Toda ali ga boste tudi kupovali? Dali smo izračunati, koliko bi stal en izvod. Najmanj 70 kron, če ne več: 80, 90, 100. Ali ga boste kupovali? Založnik mora tiskarno in knjigovoznico plačati takoj. Založiti mora nad 300.000 K. Kdaj jih bo nazaj dobil? In če knjige kupovali ne bodo, jih sploh nikoli ne bo mogel dobiti. Kdo bi hotel v teh razmerah založiti? — To premišljevanje nas je dovedlo do tega, da si zaenkrat skoro ne upamo napraviti novega natiska. Kaj pravite na to? Kaj naj storimo?

2. Drugi poučni shod predstojništev cele dekanije za radovljiško dekanijo, in sicer na Brezjah, bo v nedeljo dne 11. junija, t. j. kvaterno nedeljo, praznik sv. Trojice. Začetek po 10. sv. maši. Pridite iz cele dekanije — vse!

3. Skupni shod ljubljanskih družb prvo nedeljo maja ni bil, kakor naznanjeno, v stolni cerkvi ampak pri sv. Jožefu. Ker so v tej cerkvi to nedeljo obhajali Varstvo sv. Jožefa s slovesno procesijo, nam nikakor ni kazalo imeti naše pobožnosti ob isti

uri v drugi cerkvi. To v opravičenje, če bi kdo rekel, zakaj da to, kar je enkrat došlo, spremenjamo.

4. Ne bodite nazadnjaški! V marčevu številki je prinesel Bogoljub lep nov napev za Magnifikat. Od takrat sem slišal pri Marijini družbi že štirikrat peti Magnifikat — a nikoli po tem novem lepem napevu. Človek bi pričakoval, da bo vsaka družba z veseljem pograbila za vsako novo reč, ki more slovesnost povzdigniti in družbenike razveseliti!

5. V zadnji številki je bilo pomotoma zapisano: »Ljubljanski duhovniki so izrekli željo, da naj govore samo duhovniki« (na shodu mlad. in mož o Binkoštih). Ne duhovniki, ampak družbeniki so izrekli to željo.

Društvo sv. Marte v Trstu. Dekleta, ki hodite v Trst, poiščite si ta zavod, ki vam nudi varno in prijazno streho, da po mestu tavaajoč ne zaidete v kremplje kakemu roparskemu tiču ali celo v kak brlog, kjer vas čakajo v človeški podobi — zverine! Zavod je za gradom via Risorta, 3.

Jugoslovanski škofje so imeli drugi teden po Veliki noči zborovanje v Zagrebu, na katerem so razpravljali o vseh važnih tekočih zadevah, ki se tičejo Cerkve v naši državi ter sestavili spomenico na vlado, v kateri se pričujejo nad krivicami, ki se gode katoliški Cerkvi.

Sveta stolica je sklenila z Rusijo važno pogodbo, po kateri se Rusija zavezuje: 1. da

(brez redovnikov), in vsi so dobri, res dobri dušni pastirji. Zasluga za to gre župnikom.

Po volitvi papeža Pija XI. Znano je, da je sedanji papež izšel iz volilnega prostora (konklave) šele po 14. volitvi. Kardinal Mercier je napravil pri tej priliki duhovito opazko: »Zdaj je (Pij XI) po vseh 14. postajah prišel na Kalvarijo.«

Poseben škof za tujce. Kardinalu Dubois v Parizu je pridelen pomožni škof msgr. Chaptal, ki bo skrbel za dušno pastirstvo tujcev v ondotni škofiji. V pariški nadškofiji biva okrog 100.000 Italijanov, 160.000 Belgijcev, 70.000 Špancev, 20.000 Luksemburžanov, 2.500 Poljakov; precejšnje so tudi naselbine Nemcev, Švicarjev, Angležev itd.

Kdo h-če razkristjaniti naše šole? V Ameriki framasoni, ki jih je čez 2 milijona. Pri nas prihaja gibanje za svetno šolo brez versiva prav tako iz framasonskih lož. Nikar ne zakrivajmo oči! Nismo brez teh satanovih gnezdišč: V Ljubljani sta dve framasonski loži, še več jih v Belgradu in Zagrebu. Kaj je loža? Skupina ljudi (veljavnih in bogatih), ki so se zarotili zoper oltar in (prestol)!

Rešen solzne doline. Tiho nedeljo je ležal na mrtvaškem odru bivši avstrijski cesar Karel, ki mu je končala življenje pregnanstva — španska bolezen. Vsi listi so se spominjali umrlega moža, ki je imel v svetovni vojski tako važno vlogo. Mi se pokojnega vladarja spominjamo radi tega, ker zasluži kot zgleden katoliški mož vso čast. Kako vzorno je bilo njegovo življenje kot avstr. cesarja, je znano. A tudi v pregnanstvu je ohranil isto katoliško srce in verno vdanost v božjo voljo. V Tunchale na otoku Madejri je imela Karlova družina domačo kapelico, kjer je bila vsa družina vsak dan pri sv. maši in pogostokrat pri sv. obhajilu, soproga Zita pa skoraj vsak dan. Ondotni škof je poročal časopisu »K. Zeitung«, da je užival pokojni cesar veliko spoštovanje med ondotnimi prebivalci. — Kakršno življenje — taka smrt.

Pomožno društvo za krščanske starše na Dunaju je v preteklem letu pripomoglo, da se je popravilo 600 divjih zakonov. Večkrat je bilo treba preskrbeti samo listine, pa so bili zanemarjeni pari voljni stopiti pred oltar in urediti z Bogom svoje zadeve.

Misijonar Jožef Buh.

da prostost vsem krščanskim veroizpovedim, 2. da pripusti nekaj katoliških redovnikov v svrhu pomoči stradajočim. Pogodba je za katoliško Cerkev v Rusiji velikanskega pomena.

Rim. Dne 22. febr. je predstavil papežu Piju XI. kardinal-vikar vse rimske župnike. Sv. oče je bil tega obiska silno vesel ter podarjal in priporočal zlasti skrb za mladinsko vzgojo. »Kar ste najmanjšim mojih bratov storili, ste meni storili« — je zatrjeval božji Zveličar. Jaz pa to ponavljam v imenu Jezusovem, — tako je zaklical namestnik Jezusov na zemlji. Dalje je sv. oče polagal navzočim na srce tudi brigo za duhovske poklice. Milanska škofija ima zdaj 2115 duhovnikov

Iz Ormoža. 20. marca so bile preoblečene v novi materni hiši v Ormožu prve slovenske sestre križniškega reda. Nove kandidatkinje se zglasajo. Prihodnja preobleka bo v tamošnji farni cerkvi. Ljudstvo bi se bilo tudi te rado udeležilo, pa v domači kapelici je bilo prostora komaj za povabljenе goste.

Prekmurje. Davno zaželeni most čez Muro pri Veržaju, ki veže Prekmurce z ostalimi Slovenci, so dogotovili in ga 9. aprila 1922 slovesno blagoslovili. Želimo, da bi po novem mostu prihajale iz Prekmurja k nam in od nas v Prekmurje le dobre reči. K nam naj bi se prenašala predvsem globoka vernost in lepo krščansko življenje, ki ga je bilo vsaj dosedaj v Prekmurju precej. Od nas v Prekmurje pa, kar je pri nas dobrega in v Prekmurju še ni. Nekaj takega naj bi bil med drugim tudi Bogoljub in kar se v njem piše. Prekmurci so že toliko slabega dobili od nas (zlasti nevarnih učiteljev in uradnikov), da pravijo, da s Kranjskega še ni nič dobrega prišlo, dočim so nekaj govorili, da »Kranjec Boga moli, ka mi krūj jemo«. — Dragi nam Prekmurci! Mi bi vam radi pomogli, pa zdaj vam ne moremo. Ne dajte se pokvariti od naših slabih ljudi! Bo že boljše! — Kaj pa, ali pridete kaj na shod moških in mladeniških Marijinih družb v Ljubljano (na risalski ponedeljek)? Želimo vas videti. Sporočite nam! — Bogoljuba pošiljamo v Prekmurje nekako 300 naročnikom. Ker ga do lani ni imel nihče naročenega (razen med vojsko nekoliko), je to za začetek precej. Drugo leto ga bo še več. Na turniško pošto pošiljamo 61, na beltinsko 60, čerensovsko 50, sobočko 41, rogačevsko 37, rankovsko 13, gor. križevsko pa 8 listov. Po 4—5 tudi na druge pošte. Poprečno je največ naročnikov v čerensovski fari.

Marijine družbe.

V Šmarjeti se kaže staro veselje do Marijinih družb. V družbi je 146 fantov, 448 deklet in 164 žena. Pohvalno deluje časnikarski odsek: v skupnem zavitku prihaja 180 Domoljubov, 100 Bogoljubov, veliko jih dobiva te liste posebej. V župniji je precej »Glasnikov«, »Odmevov«, »Cvetja«. Zivahno se giblje evharistični, misijonski in odsek za lepšanje cerkve. Marijini in veliki oltar vedno v zelenju in cvetju! Vesel, lep dan za dekleta in žene M. dr. je bil 25. marec t. l.; dobile so novo bandero s podobo Brezmadežne in sv. Ane, katero so prav lepo izvršile šolske sestre v Mariboru. Pripravile so se bile za to slovesnost s tridnevnimi duhovnimi vajami, katere so imeli preč. g. Jakob Porenta, kanonik in dekanijski voditelj. Na praznik popoldne so isti gospod bandero ob veliki udeležbi doma-

činov in tujcev slovesno blagoslovili in sprejeli 73 deklic, 19 fantov ter 12 mater v Marijino družbo. Trdno upamo, da se bo Marijina družba vsled lepih, praktičnih opominov gospoda kanonika pod novo zastavo prenovila, poživila! Živi, živi duh Marijanski! (V zornomarijanska župnija! Župnija je srednje velika. Pa glejte spredaj številke! Ur.)

Iz Tinjana v Istri. Na praznik Oznanjenja Marije Device je bil na Tinjanu sprejem 14 deklet v novoustanovljeno dekliško Marijino družbo. V navzočnosti petih gg. duhovnikov in silne množice ljudstva se je prelepa in ganljiva slovesnost lepo izvršila med krasnim petjem dolinskih in osapskih družabnic. Marsikatero oko je med ganljivim polaganjem svetinj zarosilo, posebno onih srečnih mater in očetov, katerih hčere je Brezmadežna na tako slovesen način vzela v svoje posebno varstvo. Čast Vam, tinjanska dekleta, čast Vašim staršem! Daj ljubi Jezus, naj bi ta sicer majhna četa narasla v mogočno število, ter da bi se zavedala svojega visokega dostojanstva! Naj bi se kraljestvo Marijino razširilo po vsej širnej tužnej Istri, ter izpodrinilo slabe navade, nesrečni prokleti ples, ter vzbudilo narod v verskem in narodnem oziru! Vsem pa, dosedaj še nezavednim, kličemo: »Kvišku vsa tinjanska dekleta, pod zastavo vas kliče Mati presveta!«

Šmartin pri Kranju. Na praznik Marijinega Oznanjenja smo obhajali 25 letnico naše dekliške družbe. Ta izredni jubilej smo praznovali, kar moč slovesno. Zjutraj je bilo skupno sv. obhajilo. Za popoldne smo povabile tudi sosednje Mar. družbe, ki se pa žal radi zelo slabega vremena niso mogle tako številno udeležiti, le nekaj prav srčnih iz Kranja in okolice je prihitelo. Bog jim povrni! In skupno s temi smo pohitele v sprevedu v župno cerkev k slovesni službi božji. Slavnost so posetili vlč. g. prof. Vacl iz Kranja, ki so imeli popoldne zelo pomenljiv govor na družbenice. Na to je bil slovesni sprejem novih članic in pete litanije z zahvalno pesmijo. Potem smo se podale v društveno dvorano, kjer so imeli preč. g. župnik — ki so obenem največ let voditelj družbe — pozdravni govor in so razložili zgodovino naše družbe ter nam podali potrebnih naukov za prihodnost. Nato so sledile tri deklamacije in petje. — Višek slavnosti pa je bila posvetitev družbe Srcu Jezusovemu. Zjutraj po skupnem sv. obhajilu se je vsa družba skupno slovesno posvetila presv. Srcu. O naj bi družbi sledile kaj kmalu tudi posamezne družine! Družba si je v spomin na 25 letnico napravila zelo lepo podobo presv. Srca Jezusovega, katera se je po kon-

čani službi božji prenesla v dvorano, kjer je imela ena družbenica zelo pomenljivo deklamacijo »Kri Kristusova, napoji me,« in na to so pevke s pesmijo počastile presv. Srce Jezusovo. S srčnim veseljem in hvaležnostjo do Marije, ki nam je pripravila tako lep dan, smo se razšle s srčno željo, da bi bila ob novem jubileju naša družba še lepša in številnejša. (Častitam k jubileju! Bil povabljen, pa nisem mogel priti. Pa drugikrat. Ur.)

St. Rupert pri Velikovcu — Koroško. Naša dekliška Marijina družba še dobro napreduje. Dne 8. decembra smo obhajale zelo slovesno 10 letnico svojega obstanka. V cerkvi so imeli naš novi voditelj slovesno sv. mašo in primeren, krasen govor. Po popoldanski službi božji se je vršila v telovadnici »Narodne šole« lepa slavnost s krasnim petjem in dvema igrama, katere so se dobro izvršile na splošno zadovoljnost obilnih gledalcev; zato so se iste ponovile še o Božiču. Čisti dobiček porabimo v to, da si naročimo nekaj knjig in Bogoljubov. Tekom desetih let se je mnogo dobrega storilo, a naš blagi ustanovitelj preč. g. Fr. Treiber niso več med nami; morali so nas zapustiti ter službujejo v tujini; zato smo dobile novega voditelja, preč. g. Avg. Križaja, ki so tudi jako vneti. Imamo redno shode, pri katerih nas poučujejo in vнемajo za pravo krščansko življenje.

Trata v poljanski dolini. Od 2. do 5. marca so bile duhovne vaje za vsa dekleta naše župnije, zlasti za Marijino družbo. Vodil jih je č. pater Kopatin iz Ljubljane. Kljub slabemu vremenu so se dekleta pridno udeleževale vseh govorov. 25. marca je bil slovesen sprejem novink, in sicer je pristopilo 7 članic orlovskega odseka, med njimi tudi načelnica. Tudi g. voditelj duhovnih vaj je pohvalno izrekel, da se Orlice zvesto drže krščanskih načel. Imamo dva odseka: misijonskega za Klaverjevo družbo in časniškega. Bogoljuba je 45, Domoljuba 100 pod skupnim zavitkom, pa tudi na lasten naslov ga mnogi dobivajo.

Iz St. Vida nad Ljubljano. Naša dekliška Marijina družba obhaja letos 24 letnico svojega obstanka. Med tem časom si je ustanovila tudi posamezne odseke: misijonski, dobrodelni, časniški. Časopisov imamo naročenih: Bogoljuba 206, Domoljuba 300. V nedeljo 12. februarja smo priredile skupno z Orlicami zabavno-poučni večer z govorom, deklamacijami in petjem, da se kot sestre malo poveseimo med seboj. Saj imamo vse ene in iste cilje: globoko verno, značajno in veselo dekliško življenje. — Umrli sta letos že dve vneti članici: Manica Belec in Roza Kremžar.

Brezovica. Poročili sta se dve družbenici Marija Šebenik in Marija Marinko se je s prav

dobrim mladeničem Alojzijem Rus. Ob 11. uri poročna sv. maša. Oba sta pristopila k mizi Gospodovi. Oba člana Marijine družbe, vse-skozi zgledna, pridna in poštena. Tudi k obhajilni mizi sta večkrat pristopila. Bila sta vneta za vse, kar je lepega in dobrega. Bog daj novoporočenima obilo sreče in blagoslova!

Ojstrica pri Dravogradu. Naša družba je bila ustanovljena 15. avgusta 1917. Sprejetih nas je bilo 11. Ena najboljših je umrla, dve sta se poročili, dve bili izbrisani. Drugi sprejem je bil 1921. Štiri so takrat obljubile zvestobo Mariji. Kupile smo si tudi zastavo, ki je kras cerkve in naš ponos. Izdelale so zastavo čč. šolske sestre v Mariboru in je bila blagoslovljena 8. decembra 1919.

Cerklje pri Kranju. Že več let ni pisal Bogoljub o naši Marijini družbi. Zato pa sedaj par vrstic! Živimo in se nekaj gibljemo. Imamo tudi več odsekov: tiskovnega, olepševalnega, pevskega, misijonskega. Bogoljubov prihaja lepo število med nas, a žalibog ga nima še vsaka članica. Toda v naši družbi vlada še vedno mrzlota. Saj ni lepo pisati o premajhnem napredku, no, pa nekoliko je potrebno. Samo igre se še nekako redno prirejajo. Le preveč prevzetnosti in samoljublja je med nekaterimi. Ko bere Bogoljuba, pa pravi: E, saj to mene nič ne zadene! To je tudi velika pomanjkljivost, ker se naša dekleta ne zanimajo za petje. Sploh so za čast božjo dekleta vse preveč mrzla. Me moramo gledati vedno, da se kaj zboljša, da se bo res kaj poznalo, da smo v družbi! Mesečnih shodov se še dosti redno udeležujejo, samo da bi ne šlo skoz eno uho notri, skoz drugo pa ven! Malo več verske gorečnosti, ne pa samo fantije in židana obleka! — Dne 12. aprila smo spremile k pogrebu eno izmed prvih deklet naše družbe. Bila je res vzor Marijinih otrok. To je bila Mana Pavlič, p. d. Pirhova. Daleč na okoli so jo poznali radi njenega modrega vedenja in govorjenja. Ona je visoko cenila bl. D. Marijo, nobenega shoda ni zamudila in vsakdanje sv. maše ne brez posebnega vzroka, ter navduševala druge k cerkvenemu petju. Vsakateri izmed deklet, ki ste jo poznale, naj bo v spominu in v zgled! Več takih članic je treba, potem bi nas bila res Marija vesela!

SPOMINJAJTE SE UMRLIH!

Marija Dolenc in Marija Jerše iz Marijine družbe za žene pri sv. Jakobu v Ljubljani. — Marija Klander, Podgorica pri Sv. Jakobu ob Savi. — Jožef in Marjeta Glas, Veniše pri Leskovcu. — Cilka Šmigovec, Negova. — Frančiška Marinšek, Hajdin. — Lucija Šmigovec, Negova. — Marija Zajc, Tinjan, Istra. — Štefanija Razpotnik, Justina Juvan, Polšnik. — Nežika Kozel, Leskovec pri Ptuj. — N. v m. p.

Dobre knjige.

Slava Presv. Srcu! Deset pesmi v čast božjemu Srcu Jezusovemu za mešani zbor in orglje, zložil Ivan Pogačnik. Založila Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. Part. Din. 12.—, glasovi po Din. 4.—. Vse Pogačnikove skladbe se odlikujejo po plemeniti in iskreni melodiki, se mirno in pobožno gibljejo sicer v priprostih, a vendar lepih in živahnih melodijah. Tudi pričujoče pesmi so zložene v tej obliki. Odkar se je pri nas pobožnost Srca Jezusovega tako razširila, manjka našim zborom zlasti še po deželi več ali manj tozadevno primernih napevov. Vsem našim cerkvenim zborom prav toplo priporočamo te lepe pesmi, da jih uvrste v svoj repertorij.

Odpustki

za mesec junij 1922.

P. o. pomeni popolni odpustek;
v. o. pomeni vesoljna odveza;
br. pomeni bratovščina.

1. Četrtek, prvi v mesecu. Bl. Feliks in Herkulan. P. o.: a) udom br. sv. Rešnj. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) istim kakor 13. dan.

2. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jez. in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jezusovega; c) udom br. sv. Rešnj. Telesa kakor včeraj.

3. Sobota, prva v mesecu. Bl. Andrej Hisp. P. o.: a) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja ter molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 13. dan.

4. Nedelja, prva v mesecu. Binkošti. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. presv. Srca Jezusovega. Dalje p. o.: a) udom škapulirske br. karmelske Matere b.; b) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom br. sv. Duha danes ali v osmini, če obiščejo bratovsko ali farno cerkev; e) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjenje sv. vere in po namenu sv.

očeta; f) istim kakor 13. dan. Tretjerednikom v. o. — Glede devetdnevnic na čast sv. Duhu gl. 26. dan maja.

7. Sreda, prva v mescu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta.

11. Nedelja. Presv. Trojica. Sv. Barnaba. P. o.: a) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 4. dan; b) tretjerednikom; istim v. o.

13. Torek. Sv. Anton Pad. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

15. Četrtek. Sv. Rešnje Teles. 200 dni odpustka vsem vernikom, ki prejmejo sv. obhajilo in gredo za procesijo. — P. o.: a) udom sv. Rešnjega Telesa danes ali v osmini v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) udom br. za uboge duše v vicah; c) udom br. sv. Družine; d) istim kakor 13. dan. — Tretjerednikom v. o.

17. Sobota. Bl. Pavel Buralis. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

20. Torek. Bl. Mihelina. P. o. istim kakor 13. dan.

21. Sreda. Sv. Alojzij. P. o. vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, obiščejo oltar, kjer se ta praznik obhaja, in molijo po namenu sv. očeta.

23. Petek. Presv. Srce Jezusovo. P. o.: a) pod navadnimi pogoji vsem vernikom v cerkvah, kjer se obhaja praznik Srca Jez.; b) udom br. presv. Srca Jez. danes ali prihodnjo nedeljo; c) udom apostolstva molitve; d) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) udom br. presv. Rešnj. Telesa kakor 1. dan. — Tretjerednikom v. o.

24. Sobota. Sv. Janez Krstnik. P. o.: a) udom br. presv. Rešnj. Telesa kakor 1. dan; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom br. preč. Srca Mar.; d) udom družbe treznosti; e) istim kakor 13. dan.

25. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

29. Četrtek. Sv. Peter in Pavel. P. o.: a) udom br. presv. Rešnjega Telesa, kakor 1. dan; b) udom presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; spovednik more obisk cerkve spremeniti v kako drugo dobro delo; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom br. za uboge duše v vicah danes ali v osmini; e) udom družbe sv. Petra Klaverja, kakor 4. dan; f) istim kakor 13. dan. Tretjerednikom v. o.